

ΕΤΟΣ Α. 1887. ΤΕΥΧΟΣ 21

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 20
ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

ΛΑΒΕΞΑΝΔΡΕΙΑ 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Περὶ τῶν ἐν Ἀμμοχώστῳ λαξευτῶν τάφων.

Μεταξὺ τῶν περικαλλῶν, ὑψιθόμων καὶ εὐ-
ομήτων κτιρίων τῆς τευχιοέστου Ἀμμοχώστου,
τῶν εὐρυσθενῶν ναῶν, τῶν ἀξιοθεάτων φρουρίων
καὶ ὑψιτενῶν ἐπάλλεων αὐτῆς τῶν ἐμποιοῦντων
θιάμβος καὶ ἐκπληξιν εἰς τὰ ὄμματά τοῦ ἐπι-
σκεπτομένου αὐτὴν ὑπάρχουσι καὶ ἕτερα ἅτινα
ἔργα καὶ ἀντικείμενα ἀρχαίας τέχνης, ἅτινα
ἀπεφυγον τὴν ὄρασιν καὶ τὴν περιέργειαν τοῦ
θεατοῦ καὶ ταῦτα διατελοῦσι κεχωσμένα κάτωθεν
τῆς ἐπιφανείας τοῦ εἰδάριου αὐτῆς.

Τὰ ἀρχαιολογικὰ ταῦτα ἀντικείμενα, ἃ ἔ-
χοντα μεγάλην ἱστορικὴν σπουδαιότητα καὶ
σημασίαν, εἰσὶν οἱ ἐν Ἀμμοχώστῳ λαξευτοὶ
τάφοι αὐτῆς, οἵτινες μέχρι τοῦδε διατελοῦσιν
ἀνεξεύρητοι καὶ ἀνιστόρητοι.

Περὶ τῶν περιεργωτάτων τούτων μνημείων
τῆς Ἀμμοχώστου τῶν ἀρνεῶν καὶ γεραρῶν κει-
μηλίων τῆς περιπτύστου ταύτης πόλεως οὐδεὶς
ἐπαγγελματεῖται μέχρι τοῦδε οὐδ' ἤψατο τῆς περι-
εργῆς τῶν ἔργων τῆς μνηματοποιητικῆς ἀρχι-

τεκτονικῆς, οὐδὲ ἐποίησατο ἐπισταμένως μελέ-
την τινὰ ἐπὶ τῆς νεκρικῆς φιλολογίας τῶν
ἀρχαίων Κυπρίων.

Ὅσπερ γὰρ ἐν Ἑλλάδι, καθ' ἣν ἐποχὴν ὑ-
ψοῦντο εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὴν Τύρινα καὶ τὰς
Μυκήνας τὰ τεράστια ἐκεῖνα οἰκοδομήματα, ἃ
καὶ οἱ ἀρχαῖοι «Κυκλώπων ἔργα» ὠνόμαζον,
καὶ ἡμεῖς τὴν σήμερον «Κυκλώπεια» ἢ «Πε-
λασγικὰ» καλοῦμεν, ἅτινα ἀναμνηρίστως ἐ-
τύγχανον ἔργα τῶν πρώτων κατοίκων αὐτῆς,
οὕτω καὶ ἐν Κύπρῳ ὑπάρχουσιν ἐντὸς ἀποτόμων
καὶ τεραστίων ὑπογείων βράχων λαξευτοὶ τάφοι
καὶ σπήλαια, ἅτινα κατὰ πᾶσαν πιθανότητα
θεωροῦνται τάφοι, ναοὶ ἢ καὶ πρώται κατοικίαι
τῶν ἀρχαίων Κυπρίων, δίκην τρωγλοδυτῶν.

Ἐκ τούτων τινὰ μὲν εἰσὶ Φοινικικὰ, ἕτερα
δὲ Κυπριακὰ, καὶ εἰσὶν ὅμοια τοῖς ἐν Φρυγίᾳ
καὶ Ἀσσυρίᾳ εὑρισκομένοις, ἅπερ ἐθεωρήθησαν
ὑπὸ τῶν Ἀσσυριολόγων ὡς κατοικίαι, τάφοι καὶ
ναοὶ τῶν ἀρχαιοτάτων Φρυγῶν καὶ Ἀσσυ-
ρίων. (α)

(α) Ὅρα τὸ ὀγκωδέστατον ἀσσυριακὸν λεξι-
κὸν τοῦ δεινοῦ σημειωτοῦ F. Delitzsch, ὡς
καὶ τὰς ἀνακοινώσεις τοῦ Hechler, ἃς ἐποίη-

Ἐν τῇ παρούσῃ μελέτῃ ἡμῶν οὐ προτιθέμεθα ἀφασθαι τῶν ἔργων τῶν πρώτων οἰκητόρων τῆς νήσου Κύπρου Φοινίκων, ἀλλὰ θέλομεν ἐνδια-
τριψαι μόνον περὶ τῶν ἐν Ἀμμοχώστῃ λαξευτῶν τάφων ἀναβάλλοντες ἐν ἄλλῃ ἡμῶν μελέτῃ τὰς περὶ τῶν ἐν Κύπρῳ ἐπὶ τῶν Φοινικικῶν ἔργων ἐρεῦνας ἡμῶν, ἅτε ἀναγομένας, ὡς ἐφθημεν εἰπόντες, ἐν τῇ Κυπρο-Φοινικικῇ φιλο-
λογίᾳ, περὶ ὧν οἱ περὶ τὰ τοιαῦτα δεινότεροι Κυπρο-Φοινικολόγοι δὲν ἀπεφάνθησαν εἰσέτι ὀριστικῶς.

Ἐντὸς τῆς πόλεως Ἀμμοχώστου πρὸς μεσημβρίαν ὑπάρχει εὐρύτατος χώρος κυκλοειδῆς ἔχων περιφέρειαν 120 μέτρων κάτωθεν τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους ὑπάρχουσιν ἀπότομοι ὄγκω-
δέστατοι βράχοι λελατομημένοι ἐν σχήματι ναΐσκου. Οἱ ὄγκοι οὗτοι βράχοι γεωλογικῶς ἐξεταζόμενοι εἰσι πλεισκαίνου στρώματος. Τὰ λαξευτὰ ταῦτα ἔργα εἰσὶ λίαν περίεργα· οἱ ἀλλεπάλληλοι συνδεόμενοι οὗτοι τάφοι συνέχον-
ται διὰ μικρὰς τινος πύλης· εἰς αὐτοὺς πλησιάζει τις καθόλου διὰ βοθαίλων ἢ τῆς προστά-
σεως στοῦ προβέβληται τῆς εἰσόδου τοῦ σηκοῦ ὡσεὶ ἐξ πόδας· τὸ ἐσωτερικὸν πάντων ἐστὶ πε-
ρίπου τὸ αὐτὸ, ἔχον καθόλου 8 ποδῶν ὕψος, 18 μῆκος καὶ 12 πλάτος· καὶ ἐν μὲν τῇ μιᾷ πλευρᾷ ἐστὶν ἡ πύλη, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς ὑπάρ-
χουσιν ἐδώλια, ἐν οἷς κεῖνται οἱ πύλοι ἢ ἀγ-
γεῖα. Οἱ λαξευτοὶ οὗτοι τάφοι ἔφερον καὶ ἑλληνικὰς ἐπιγραφὰς, ἐφαρμένους τὸ πλεῖστον ὑπὸ τοῦ ὕψους ἀποθαλασσίου ἀέρος.

Μεταξὺ τῶν ἐφαρμένων τούτων ἐπιγραφῶν κατωρθώσαμεν μετὰ πολλῆς τῆς δυσκολίας νὰ ἀναγνώσωμεν μικροσκοπικῶς καὶ συμπληρώσω-
μεν κατὰ τὸ ἐνὸν μίαν, τὴν ἐπὶ τινος τάφου εὕρισκομένην, ἥτις τείνει ὁσημέραι πρὸς ἐξά-
λειψιν.

στατο ἐν τῷ ἐβδόμῳ Διεθνῇ Συνεδρίῳ τῶν Ανα-
τολιστῶν, ἐσχάτως ἐν Βιέννῃ, καὶ διηρημένους ἀρχαιοτάτας ἀσσυριακὰς ἐπιγραφὰς ἀνευρεθεί-
σας ἐν Μεσοποταμίᾳ καὶ ἀριθμούσας οὐδὲν ἧττον
ἢ 400 ἐτῶν ἀρχαιότητα!

ΕΠΙΓΡΑΦΗ

ΕΥΞΑΤΟ Δ ΑΥ ΜΑΚΑΡΕΣΣΙ ΚΑΙ
ΕΙΜΕΡΤΗΝ ΠΑΡΑΚΟΙΤΙΝ
ΤΟΥΔΕ ΛΑΧΕΙΝ ΤΥΜΒΟΥ
ΓΗΡΑΟΣ ΕΥΤΕ ΤΥΧΟΙ

Ἐκ ταύτης οὖν τῆς ἐπιγραφῆς εἰκάζομεν ὅτι ὑπῆρχον καὶ ἄλλαι, αἵτινες, ὡς ἐφθημεν εἰπόν-
τες, ἐξηλείφθησαν ἐκ τῆς ὑγρασίας· ἡ παραθε-
τομένη αὕτη ἐπιγραφή εἶχε πολὺ τὸ διάφορον,
ἀλλὰ δυστυχῶς εἰς τίνα ἀνεφέρετο δὲν ὑπάρχει.
Ὁ ἐνταφιασμὸς τῶν ἀποθιούντων τὸ πάλαι ἐ-
θεωρεῖτο ὡς σπουδαιότατον πράγμα, καθότι ἐπι-
στευετο ὅτι αἱ τῶν τεθνεώτων ψυχαὶ δὲν ἠδύναν-
το νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὰ Ἡλύσια πεδία, ἀντὶ τὰ
σώματα αὐτῶν δὲν ἐνεταφιάζοντο. Ὅθεν βλέ-
πομεν τὴν σκιάν τοῦ Ἐλπίνορος ἐπικαλουμένην
σπουδαίως τὸν Ὀδυσσεῆ ὅπως ἐνταφιάτῃ τὸ
σῶμα αὐτοῦ.

Αἱ συνειθιζόμενα ἐκφράσεις διὰ τὴν πράξιν
ταύτην, τὰ δίκαια, τὰ νόμιμα, τὰ νομιζόμενα,
τὰ προσήκοντα δεικνύουσιν ὅτι ἀπηχεῖτο τρόπον
τινὰ καὶ νομικῶς καὶ ἠθικῶς νὰ τυγχάνωσι τα-
φῆς οἱ ἀποθνήσκοντες. Τὸ τυμβωρυχεῖν τὸ
πάλαι ἐλογίζετο μέγα ἔγκλημα καὶ ἐπεβλήετο
αὐστηρὰ τιμωρία ὑπὸ τοῦ νόμου. Ἐπὶ πολλῶν
τάφων βλέπομεν γεγραμμένας ἐκκλητικὰς ἐπι-
γραφὰς, ἐν αἷς ἐπινοῦντο ἐπάρχον καὶ ἐπικα-
λοῦντο αὐστηρὰς ποινὰς κατὰ τῶν ἀποτολμών-
των νὰ διασαλεύσωσι τὴν σκιάν τῶν νερέων.

Πολλάκις οἱ νερέριοι οὗτοι τάφοι ἐκοσμοῦντο
φιλοκάλως ἐν αὐτοῖς εὐρέθῃ πληθὺς γεγραμμέ-
νων ἀγγελίων ἐν εἴδει ληκῶν, ἅτινα ἐχρησί-
μευσαν πολὺ πρὸς ἐξήγησιν πολλῶν ἀρχαιολο-
γικῶν πραγμάτων. Ἐμπροσθεν τῆς θύρας ἐτίθετο
ἀγγεῖον ὕδατος ὀνομαζόμενον ὁ σ τ ρ α κ ο ν ἢ
ἀ ρ δ ἄ λ ι ο ν ἵνα καθαρίζωνται ὅσοι ἦσαν εἰς
τὴν οἰκίαν ἐκ τούτου τοῦ ὕδατος περιρραίνόμενοι.

Ἐν τοῖς τάφοις τούτοις δύναται τις νὰ σπου-
δάσῃ τὴν μνηματοποιητικὴν καὶ ἐν γένει τὸ
σύστημα τῆς φιλολογίας τῶν ἐπιτυμβίων τε-
λετῶν.

ΦΙΛΙΚῆ ΡΗΕΙΣ

Πρὸ ἐτῶν ἤδη ἐγινώσκομεν ἀλλήλους.

Ἐσυλλαβίσσαμεν δὲ τὸ ἐρωτικὸν ἀλφάβητον
ἀπὸ τοῦ Α μέχρι τοῦ Ω.

Ἡ ἐνοῦσα ἡμᾶς εἰσέτι ἄλυσος εἶχεν ὀξυδωθῆ
ἐπὶ τοσούτον, ὥστε ἡ ἐλαχίστη ἔντασις ἤρκει
νὰ τὴν διαρρήξῃ· οὐδέτερος ὅμως ἡμῶν ἀπετόλ-
μησε νὰ διαπράξῃ τὸ τοιοῦτο.

Νυμίζω ὅτι ἐκάτερος ἡμῶν ἐκτραδῶκει εὐκαι-
ρίαν ὅπως ἀποσυρθῆ τῆς θέσεως ταύτης ἐντίμως.

Ἡμέραν τινὰ τοῦ μηνὸς Ἰουνίου ἔλαβον
γραμμάτιον, οὐτινος ἢ γραφῆ μοι ἦν γνωστο-
τάτη.

Ἐστρεφον καὶ ἐπανέστρεφον αὐτὸ, ὁσφραϊνό-
μενος ὅτι ἀσύνηθές τι συνέβαινε. Πεπαλαιωμένου
ὄντος τοῦ ἐρωτος ἡμῶν, ἠγνοοῦμεν τί νὰ γρά-
ψωμεν πλέον πρὸς ἀλλήλους.

Τί διάβολον ἄρα γε νὰ ἤθελε;

Διέρρηξα τὸ περικάλυμμα.

«Εἶναι ἀπολύτως κατεπεῖγον νὰ ἔλθητε εἰς
συνάντησίν μου ἐν... ἔλα διαμένω ἐπὶ τινὰς
ἡμέρας παρὰ τῇ ἐξαδέλφῃ μου Δ... Σὰς ἀναμένω
τὸ Σάββατον κατὰ τὴν ἐβδόμην ὥραν, ὅτε θὰ
μὲ συναντήσητε ὀπισθεν τοῦ φράκτου.»

Τοῦτο ἦν πᾶν τὸ περιεχόμενον.

Κατεβασίνιζον εἰς μάτην τὸν ἐγκέφαλόν μου,
ὅπως μαντεύσω τί τάχα ἐσήμαινε ἡ ἀπροσδό-
κητος αὕτη συντυχία.

Τῷ Σαββάτῳ λοιπὸν ζεύξας τὸν ἵππον μου
εἰς τὸ ὄχημα καὶ ἀπελθὼν ἐκεῖσε κατὰ τὴν ὀ-
ρισθεῖσαν ὥραν, παρετήρησα αὐτὴν ἀναμένου-
σαν ὀπισθεν τοῦ ὑποδειχθέντος φράκτου. Φιλικὸν
δὲ διὰ τῆς χειρὸς ποιήσασά μοι νεῦμα, διήλθε
δίοδόν τινα καὶ ἐπήδησεν ἐλαφρῶς ἐν τῷ ὀχή-
ματι ἐρωτώσά με πῶς εἶχον.

Ἐβλεπον αὐτὴν ὄλω; ἠλλοιωμένην· οἱ ὀ-
φθαλμοὶ τῆς ἐδεῖκνυτο κεμηκότες καὶ πυρε-
τώδεις.

— Εἶσθε ἀσθενής;

Αὕτη δ' ἐπὶ μακρὸν παρατηρήσασά με:

— Ναί, μοι ἀπήνησεν, ἀλλ' ἀσθενής τὴν
καρδίαν.

Τὰ ἐπὶ τῶν νεκρῶν τὰ πάλαι ἀνεγειρόμενα
μνήματα ἦσαν τεσσάρων εἰδῶν· α/ στῆλαι·
β/ κίονες· γ/ ναΐδια ἢ ἡρῶα· δ/ τράπεζαι. Στῆ-
λαι ἐλέγοντο ἐνίοτε ὅλα τὰ εἶδη τῶν μνημάτων,
ἰδίως δὲ τὰ συγκροτούμενα ἐκ τετραγώνων πλα-
κῶν ὁρθίως κειμένων καὶ ἐπὶ κορυφῆς ἔχοντα
ὠσειδῆς ἐπίθημα κεκοσμημένον διαφόροις
ποικίλλμασιν.

Οἱ τάφοι ἐτήροῦντο ὑπὸ τῶν οἰκογενειῶν, εἰς
ἃς ἀνήκον, μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας καὶ ἐθεω-
ροῦντο ὡς ἐκ τῶν ἰσχυροτάτων δεσμῶν τῶν συν-
δεόντων τὸν πολίτην τῇ πατρίδι αὐτοῦ. Ἐν τῇ
δοκιμασίᾳ τῶν Ἀθήνησι ἐννέα ἀρχόντων ἐξετά-
ζετο πάντοτε ἐὰν ἐτήρησαν ἐν καλῇ καταστάσει
τοὺς τάφους τῶν προγόνων αὐτῶν. Καθ' ἡμέρας
τινὰ ἐκοσμοῦντο τὰ μνήματα ἀνθεσι καὶ ἐγέν-
ετο προσφορὰι τοῖς θανοῦσι στεφάνων ἀνο-
πλέκτων καὶ ἄλλων διαφόρων πραγμάτων. Τὸ
ταῦτα προσφέρειν ἐλέγετο ἐν α γ ἰ ζ ε ἰ ν καὶ
τὰ προσφερόμενα ἐν α γ ἰ σ μ α τ α καὶ κοινό-
τερον χ ο α ἰ. Ἐναγίσματα τοιαῦτα ἐμφαίνον-
ται ἐξωγραφημένα ἐπὶ διαφόρων ληκῶν, ὡς
εἶδομεν ἐν Ἀμμοχώστῃ, ἐξ ὧν καὶ τινες τού-
των ὑπάρχουσι παρ' ἡμῖν τεθραυσμένοι καὶ
χρηζοῦσιν ἐπιστημονικῆς προσοχρήσεως. Οἱ ἐ-
αυτοὺς ἀναιροῦντες, εἴτ' οὖν αὐτόχειρες ἢ αὐ-
θένται, δὲν ἐστεροῦντο μὲν ταφῆς, ἀπεκόπτετο
ὅμως ἡ ενεργήσασα τὸν φόνον χεῖρ, καὶ ἐθά-
πτετο χωριστά. Οἱ ὑπὸ κερανοῦ θανατούμενοι,
ὅτι ἐμβρόντητοι, ἐθεωροῦντο ὡς ἱεροὶ νεκροὶ
καὶ οὐδέποτε ἐνεταφιάζον αὐτοὺς μετὰ τῶν ἄλ-
λων, ἀλλ' ἐν τῷ χώρῳ ἔνθα ἐπλήττοντο ὑπὸ
τοῦ κερανοῦ.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ἐν Ἀμμοχώστῃ λα-
ξευτῶν τάφων αὐτῆς ὑπὸ ἀρχαιολογικὴν καὶ
ἐπιστημονικὴν ἐποψίν πραγματευόμενοι καθυπο-
βιλλόμενοι ὑπὸ τὴν ἐρευνᾶν καὶ τὴν ἐγκρίσιν τῶν
σφῶν ἀρχαιολόγων.

ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Δικαστῆς ἐν Κύπρῳ.

— Τὴν ἐπάθαμεν! εἶπον κατ' ἑμαυτόν· σκηνὴ δραματικὴ παρασκευάζεται.

Σιγὴ ἐπῆλθεν. Εἰσέδουν εἰς πλάγιον δρόμον βυθιζόμενον ἐν μέσῳ τῆς ἐξοχῆς, μετὰ δὲ τινα λεπτὰ προσέσας ἐπὶ πασσάλου τὸν ἵππον μου ἐβοήθησα αὐτὴν νὰ κατέλθῃ.

Δίχα λέξιν ν' ἀνταλλάξωμεν ἠρξάμεθα βαδίζοντες ἠρέμα κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ. Ἦν τότε ἡ ὁγδόη τῆς ἑσπέρας.

Ὁ καιρὸς ἦν ἐξαίσιος. Τὸ λυκόφως ἐπῆρχετο τὰ δὲ πτηνὰ καὶ τ' ἄδοντα ἔντομα ἐσίγων ἐνώπιον τῆς ἐγγιζούσης νυκτός.

Ἀπόλυτος σιγὴ ἐβασίλευε πέριξ ἡμῶν. Αἱ ὄσμαι τοῦ θερισθέντος χόρτου ἀνῆρχοντο ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ μου καὶ μ' ἐμέθυσκον.

Ἀνεμιμνησκόμην ἐτέρων περιδιβάσεων ἀλλοίαν τινα ἔχουσῶν ζωηρότητα, τῶν μεταξύ μας ἀνταλλασσομένων ἠδέων λόγων, ὅτε αἱ θερμαὶ ἡμῶν καρδίαι ἐπαλλοῦ ὁμορροῦθιμος, τῶν ὄρκιον, οἷτινες ὤφειλον νὰ ὦσιν αἰώνιοι!

Γλυκεῖα μελαγχολία μὲ κατελάμβανεν ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῶν προσηλῶν ἐκείνων ἐρώτων, τῶν οὕτως ταχέως ἀποστάντων!

Αἴφνης ἔστη, καὶ θεθεῖσα ἐνώπιόν μου εἶπε μετ' ἄκρας στωμυλίας:

— Ὀκτάβιε, λαλήσωμεν σπουδαίως! Ἡ ὑπόληψίς μου εἶναι παραβεβλαμμένη. Τὸ τοιοῦτο δὲν δύναται νὰ διαρκέσῃ οὐδὲν διὰ παντός. Ὁ Ἑρνέστος ἦλθε νὰ μὲ ζητήσῃ παρὰ τῶν γονέων μου, ἄνευ μὲν τῆς συγκαταθέσεως τῶν τῆς οἴκου γενεῖας του, εἶναι ἀληθές, ἀλλ' αὐτὸς μ' ἀγαπᾷ εἰλικρινῶς, καὶ θὰ μὲ νυμφευθῇ μ' ὅλα ταῦτα, ἂν ἐγὼ τὸ θέλω. Ὑμεῖς εἴσθε διατεθειμένος νὰ μὲ συζευχθῆτε;

— Ἀλλά...

— Δὲν ἔχει ἐδῶ ἀλλά! Ἀποκρίθητε ρητῶς. Θέλετε νὰ μὲ συζευχθῆτε;

— Τότε θὰ μοὶ δώσητε τὴν προτίμησιν; ἀπήντησα μειδιῶν

Αὕτη δὲ εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν λόγων μου τούτων ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν, ἔφερε ζωηρῶς ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐξεράγη εἰς λυγμούς.

Τὸ στῆθος τῆς συνεταράσσετο ὑπὸ σπασμῶ-

δικῶν ἀναπαλμῶν. Ἡ τοιαύτη κατάστασις τῆς ταλαίνης νεάνιδος μοὶ ἐνεποίει οἰκτον· ὄλωσ δὲ συγκεκινημένος ἔλαθον αὐτὴν ἠρέμα ἐν ταῖς ἀγκάλαις καὶ τὴν ἐβίβασα νὰ καθεσθῇ ἐπὶ τοῦ γλοεροῦ τῆς ἀτραποῦ χεῖλους.

Ἡ θέσις μου καθίστατο παραδόξως δυσχερῆς. Τί ἐσῆμαινεν ἄρα ἡ ἐκρηξις οὕτη τῶν κλαυμῶν; Κατὰ τίνα τρόπον ἐμελλον ταῦτα πάντα νὰ λήξωσιν; Ἀπεράσια νὰ ἐκβιάσω τὴν θέσιν, ἵνα καταβάλω τὴν χρῆζουσαν προσπίθειαν πρὸς διάρρηξιν τῆς ἀλύσου.

Ἐλαθόμην τῆς μίας τῶν χειρῶν τῆς, τὴν μοὶ ἀφῆκε.

— Λουκιανῆ, εἶπον αὐτῇ μετὰ μικρὸν, θέλετε νὰ ὀμιλήσωμεν λογικῶς; Ὁ ἔρωσ ἡμῶν ἐγεννήθη αὐτόματος, ἡμεῖς δ' ἐξεφυλλίσσαμεν τὰ ἄνθη αὐτοῦ ἀμέριμοι περὶ τῆς αὔριον. Δίχα ἄσώτων, ἐξελάθομεν τὰς τρυφερότητας τῶν καρδιῶν ἡμῶν ἀνεξαντήτους. Ἀλλ' οἷμοι! ἀμφοτέροι ἐδέησε ν' ἀναγνωρίσωμεν τὸ ἐναντίον, καὶ πρέπει εἰλικρινῶς νὰ τὸ ἀνομιλογήσωμεν. Οὐδέποτε μεταξὺ ἡμῶν ἐγένετο λόγος περὶ συνουκείου. Εὐσυνειδήτως σκεπτομένη, πιστεύετε ὅτι ὀφείλω ὑμῖν τοιαύτην τινα ἐπανόρθωσιν;

— Ὄχι, Ὀκτάβιε, οὐδὲν μοὶ ὀφείλετε, μοὶ παρέσχετε δὲ πᾶσαν εὐδαιμονίαν, ἧς ἤμην ἀξία! Παρεφρόνουσ πρὸ μικροῦ, ἀλλ' ἡ πρὸς γάμον αἴτησις ἐκείνη βαθέως μὲ συνετάραξεν!... Ὁ δύστηνος νέος!... Ἰκανῶς ἐγελάσαμεν ἀμφοτέροι ἐπὶ τῶν φλογερῶν ἐπιστολῶν, ἃς μοὶ ἀπηύθυνε, καὶ ὧν ὑμεῖς αὐτὸς μοὶ ὑπηγορεύετε τὰς ἀπαντήσεις! Ἐχω τύψιν περὶ τούτου, καθότι ἐνήργει μετὰ καθαρᾶς καρδίας, καὶ ἤδη τὸ ἀποδεικνύει! Ἄ! ἐὰν ἠθέλητε!

Ἐγερθέντα ἀμέσως μ' ἐνόησε καὶ μετέβημεν εἰς τὸ ὄχημα.

Μετὰ τέταρτον ὥρας ἀφυγνέντες ἐγγύτατα τῆς κατοικίας τῆς ἐξαδέλφης τῆς ἐπέσχον τὸν ἵππον.

Τότε αὕτη κλίνασα πρὸς με μετ' ἀράτου τρυφερότητος μοὶ εἶπεν:

— Ὅπως ἠγαπήθημεν.. Ὀκτάβιε!...

Ἐπεριεπύχθη αὐτὴν ἐπὶ μακρόν. Εἶτα δὲ πηδῆσασα κατὰ γῆς μοὶ ἀπέστειλεν ὕστατον

ἀσπασμόν διὰ τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων καὶ ἐγένετο ἄφαντος ἐν τῷ σκότει.

Δύο ἡμέρας μετὰ ταῦτα ἤμην διηγκωνισμένος ἐπὶ τῆς τῶν ποταμῶν, διερχομένης γεφύρας. Οἱ μὲν ὀφθαλμοί μου ἔϊλεπον χωρὶς νὰ παρτηρώσω, ἡ δὲ διάνοιά μου ἐπαῆρχετο ἀπαύστως ἐπὶ τῆς τελευταῖας τῶν μετὰ τῆς Λουκιανῆς ἐρώτων μου.

— Ἴσως μὲ ἠγάπα εἰσέτι ἡ προσφιλέης κόρη!

Ἦχος κωδωνίσκων καὶ κροταλισμὸς μάστιγος ταχυδρόμου μ' ἀρπύνισαν τῆς νάρκης μου. Μεταστραφεὶς παρετήρησα ὅτι ἦν ἡ εἰς Παρισίους μεταβαίνουσα ταχυδρομικὴ ἄμαξα ἐν μεγάλῳ τριποδισμῷ διερχομένη.

Ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τοῦ ὑπερώου αὐτῆς εἶδον τὸν Ἑρνέστον λίαν περιχαρῆ καὶ παρὰ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ τὴν Λουκιανῆν καθημένην! Μὲ εἶδε μὲν αὕτη, ἀλλ' ἀπαθῆς διῆλθε, δίχα καὶ νὰ μεταστρέψῃ τὴν κεφαλὴν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

G. M. K.

LOUIS KOEHL.

Ο ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΤΗΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλάδιον.)

XX.

Προβήλκουσα τὸ ζήτημα τοῦτο ἀποτόμως ἡ μακροχρῆσ, εἶχε σκοπὸν ὅστις δὲν διέφυγε τὸν Ραούλ. Αὕτη ἀφέθη νὰ δεσποσθῇ ὑπ' αὐτοῦ παρὰ τὴν θέλησίν τῆς· πᾶσα γυνὴ κέκτηται τὸ αἶσθημα τῆς ἀντιστάσεως, ὅπερ δύναται μὲν νὰ ἀποκοιμηθῇ πρὸς στιγμὴν, ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε ὀλοσχερῶς.

Ἡ περιέργεια, ὁ ἐνθουσιασμός, τὸ πάθος, ὁ φόβος δύναται νὰ περιστείλωσι τὸ ἐνστικτον τοῦτο· ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ ἐκμηδενίσωσιν αὐτό.

Αἴφνης ἡ μάλλον ὑπήκοος ἐρωμένη ἐπανίσταται καὶ τοῦ ἔραστοῦ διαφεύγει, γινομένη κυρία ἑαυτῆς· οὐδέποτε δὲ δύναται τις νὰ ᾔνοι βέβαιος ὅτι ὑπέβαλε τὴν γυναῖκα ὑπὸ τὸ ἀπόλυτον αὐτοῦ κράτος. Διὰ τοῦτο ὁ ἔρωσ εἶναι

πάντοτε πλήρης ἀτασσίας καὶ διαμάχης ὅταν ὁ ἀνὴρ εἶναι ὁ κρατῶν· ἀίχμῳλωτος, ἀπεναντίας, ταπεινὸς ἐνώπιον τῆς γυναικὸς οὗτος ὑφίσταται τὸν ζυγὸν αὐτῆς μετ' αὐταπαρνήσεως ἐντελοῦς δι' ἧς παρατεῖται πίντων, ἐκτὸς τῆς μὴ κορεσθείσης ἐπιθυμίας.

Ἀλλὰ τότε ἐν τῷ κόλπῳ κρυπτόμενος τύραννος ἐγείρει τὰς καταγίδας δι' ἀρνήσεων τινῶν καὶ ἰδιοτροπιῶν καθ' ὧν διαμαρτύρεται ὁ ἔραστής.

Καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ ἔρωσ εἶναι μικρὰ ἔρις.

Ἐπήκουσα εἰς τὴν κλίσιν ἐκείνην ἐξ ἧς ἡ γυνὴ παρορμάται ὅπως ὑποδουλῶσι τὸ πνεῦμα καὶ τὰς καρδίας μας, ἡ κυρία Δὲ Νουμέξ ἐφαίνετο λέγουσα τῷ Ραούλ.

«Σὺ, ὅστις φνίσκεται ἀδυσχερῶν πρὸς τὴν γυναῖκα· σὺ, ὅστις ζητεῖς νὰ διατηρήσῃς τὴν ἐλευθερίαν σου, παίζεις κομψίαν· μὲ ἀγαπᾷς· ἐπραξες τὰ πάντα ὅπως φανῆς εὐάρεστος εἰς ἐμέ· εἶσαι μικρὸς, πτωχὸς ὡς οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων. Ἦδη γνωρίζω τὸν σκοπὸν σου· δὲν θὰ παρδιθῶ εἰς σέ».

Καὶ τὸ βλέμμα τῆς ἐσπινθηροδόλοι χαιρεκάκως.

Ἡ γυνὴ αὕτη, ἧτις ἐζήτει ἄλλα ἰσχυρόν, συνηράσθη εὐρύστα ἀνθρώπων ἀσθενῆ.

Ὁ Ραούλ ὅστις ἐκέκτητο ἄκραν ὀξυδερκειαν ἐκ μακρᾶς πεύρας, ἦν ἐξήσκησεν ἀναστρεφόμενος τὰς γυναῖκας ἀπὸ πολλοῦ, ἦν ἔτοιμος ν' ἀπαντήσῃ· ἐμειδίασε μετὰ τῆς γαλήνης ἐκείνης, ἧτις κατέστρεψεν ἀμέσως τὴν ἐπὶ τῆς ὄψεως τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἐπιχυθεῖσαν ἤδη θρικυμβευτικὴν ἔκφρασιν τῆς περιφρονήσεως.

— Κυρία, εἶπεν ὁ Ραούλ, εἶμαι εὐγενῆς, ἀληθῆς εὐγενῆς, καὶ σὰς ὁμῶν ὅτι οὐδέποτε ἐν τῷ βίῳ μου διέπραξα φαῦλόν τι· θεορῶ ἀγενές τὸ νὰ μὴ ἐκδικήσω τὴν γελομένην ὕβριν πρὸς μίαν τῶν σπανίων ἐκείνων γυναικῶν, ὧν ἡ διάνοια ἐξισοῦται πρὸς τὴν ἰδικὴν μου καὶ πρὸς τὰς ὀφείας τρέφω σέβας καὶ συμπάθειαν· φρονῶ μάλιστα ὅτι ἔχω καθῆκον νὰ ὑπερασπίσω, ἐκτὸς τοῦ προσωπικοῦ μου μίσους πρὸς τοὺς φαύλους χαρακτήρας, νὰ ὑπερασπίσω, λέγω, πᾶσαν γυ-

ναῖκα ἀξίζουσιν τοῦτο, εἴτε ὡς ὄργανον ἡδονῆς, εἴτε συνεπείᾳ τοῦ ἐνδιαφέροντος ὑπερ ἔμπνεει ὃν ἀπροστάτευτον.

Προλαμβάνων δ' ἑτέραν ἀντίρρησην προσέθηκε.

— Μολονότι ἐπιθυμῶ νὰ μὴ καταστήσω ἄλλον μέτοχον τῆς μελλούσης βασιλείας μου, μολονότι ποθῶ ν' ἀπολαύσω μόνος τῆς παντοδυναμίας μου· οὐχ ἤττον διὰ μίαν γυναῖκα τῆς ὑμετέρας ἀξίας θὰ παρεγώρουν τὰ πάντα ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦ νὰ μὴ ἐκκλίνω τοῦ σκοποῦ μου· ὦ! ναί, τὰ πάντα δύναμαι νὰ πράξω ὅπως ἐλκυσῶ τὴν φιλίαν ὄντος ὁμοιάζοντος ὑμᾶς καὶ ὅταν μάλιστα τὸ δὴ τοῦτο εἴσθε ὑμεῖς ἢ ἐξασκούσα τὸ παντοδύναμον γόητρον τοῦ ἰδανικοῦ τῆς γυναικείας ὠραιότητος.

— Ἄ! ἐρώνησεν ἡ μαρκία.

— Δὲν φοβοῦμαι νὰ προσθέσω, κυρία, εἶπε θαρρῶν ὁ Ραούλ, ὅτι λατρεύω ὑμᾶς διὰ τῆς λατρείας μεθ' ἧς ὁ καλλιτέχνης λατρεύει ἄγαλμα τῆς ἀρχαιότητος· μὴ ἐκπλήττεσθε λοιπὸν ἀν προσφέρωμαι νὰ γίνω ὁδηγός σας πέραν τῆς Ἀλγερίας ἢν οὐδεὶς ὡς ἐμὲ δύναται νὰ σᾶς ἐπιδείξῃ ὑπὸ τὰς πολυπλόκους αὐτῆς ὄψεις. Ἐχω ἐνώπιόν μου ἄπειρα μέσα καὶ θὰ προσφέρω αὐτὰ εἰς ὑμᾶς μετὰ χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης· διότι ἡ θεὰ καὶ ἡ μελέτη ἀριστουργήματος τῆς τέχνης ἢ τῆς φύσεως εἶναι μία τῶν ἀθωοτέρων ἀπολαύσεων, αἵτινες ἀρμόζουσιν εἰς τὸ λεπτόν πνεῦμα.

Ἡ νεαρὰ γυνή, πεισθεῖσα ὅτι ὁ Ραούλ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, τελεγγεμένη διὰ τὴν ὑψηλὴν ταύτην ἐκτίμησιν τῆς καλλονῆς τῆς, αἰσχυρομένη, διὰ τὰς ὑποψίας τῆς, καὶ ἀναγνωρίζουσα τὴν ὑπεροχὴν τοῦ κόμητος, ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρά της μετὰ προθυμίας καὶ εὐλικρινείας, εἰπούσα ἀπλῶς.

— Εὐχαριστῶ!

Καὶ ἀμφότεροι διακόψαντες τὴν συνδιάλεξιν ταύτην ἐν ἧ παρέδαλον τὰς δυνάμεις των, ἐτίωπησαν μέχρις οὗ ἀφίχθησαν εἰς τὸν λιμένα.

Ἡ μαρκησία πολλάκις ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ Ραούλ τὰ βλέμματά της· ἀλλ' οὗτος ἐκάπνιζε μετὰ τουρκικῆς ἀπαθείας, ὡς νὰ μὴ ἤσθάνετο οὐδένα ἐν τῷ στήθει αὐτοῦ παλμόν.

Ὅταν ἀφίχθησαν εἰς τὴν προκυμαίαν, ἡ μαρκησία ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ κόμητος ὅπως ἀποδιβασθῆ, ἔθεσε τὴν βραχιονά της ὑπὸ τὸν ἰδικόν του καὶ ἀπήρχοντο οὕτω ἀμφότεροι εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Ὁ Ραούλ ἠσθάνθη τὴν χεῖρα τῆς μαρκησίας ὑποτρέμουσαν.

Ὁ κύριος Δὲ Νουμέζ ὑπεδέξατο τὸ νέον ζεῦγος μετὰ μειδιήματος ἐμφαίνοντος ἄκραν εὐχαρίστησιν.

— Ὁ δεῖπνος εἶναι ἕτοιμος, κυρία, εἶπεν οὗτος. Θὰ ἔχετε μεγάλην ὄρεξιν, ὑποβίβω.

— Ἀποθήσκομεν τῆς πείνης! ἀπήντησεν ἡ μαρκησία.

Καὶ ἐκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν.

— Διεσκεδάσετε καλῶς; ἠρώτησεν ὁ γέρον εὐγενῆς μετὰ τινος εἰρωνείας.

— Ναί, πολὺ! εἶπεν ἡ μαρκησία.

— Καὶ ὑμεῖς, φίλτατε κόμη;

Ὁ Ραούλ καὶ ἡ μαρκησία, ἐκπλαγέντες ἐκ τῆς λέξεως κόμη ἦν ὁ μαρκίων προσέφερε, παρετήρησαν τὸν κύριον Δὲ Νουμέζ.

— Ναί, ναί, εἶπεν οὗτος· ὁ φίλος μας δὲν μᾶς τὸ εἶπε· ἀλλ' εἶναι ὁ κόμης Δὲ Λαβερού.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ἐρωτήσω, πῶς τὸ ἐμάθετε; ἠρώτησεν ὁ Ραούλ ἀνησυχῶν. Ἡ ἀσφάλειά μου μὲ ὑποχρεοῖ νὰ ἀπευθύνω τὴν ἐρώτησιν ταύτην.

— Φίλτατε, μὴ ἀνησυχῆτε ποσῶς· ἐγὼ ἐμάντευσα τοῦτο. Ἡ καταπληκτικὴ ὁμοιότης σας πρὸς τὸν πατέρα σου, ὃν ἐγνώρισα καλῶς, μὲ ὠδήγησεν. Αἰ γὰρ! μοι γειτονεύουσι μὲ τὰς ἰδικὰς σας· ἤξευρα ὅτι εἴσθε ὁρρανό· ἐγνώρισα ἐξ ὄψεως τὸν κύριον Βιλλῶτον, ἕνα ἄθλιον· ὁ διάβολος νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴν του! Δὲν μοὶ ἦτο ἐπομένως πολὺ δύσκολον νὰ ἀνακαλύψω πολλὰ πράγματα.

— Καὶ ἀπὸ πότε συνελάθετε ὑποψίας, φίλε μου; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.

— Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, νομίζω.

Ἡ μαρκησία παρετήρησε τὸν σύζυγόν της μετὰ πείσματος· μειδιήσασα δὲ εἶπεν αὐτῷ:

— Ἐπρεπε νὰ μὲ προειδοποιήσητε!

— Ὅχι, ὠραία μου, ὄχι. Θὰ δυσηρέστουν οὕτω τὸν κύριον Ραούλ, εἶμαι βέβαιος.

Ὁ Ραούλ ἐμειδιάσεν.

— Ἡθέλησα, προσέθηκεν ὁ μαρκίων, ν' ἀφίσω ὅπως σᾶς ἀποκαλύψῃ ὁ ἴδιος τὰ μυστικά του.

— Ἀλλὰ πρὸ μικροῦ ἐνώπιόν μου τὸν ἐχαίρετήσατε μὲ τὸν τίτλον τοῦ κόμητος.

— Ὡ! δὲν ἀμφέβαλλον ὅτι κατὰ τὴν πεντάωρον διάρκειαν τοῦ περιπάτου σᾶς ὠμολόγησε τὸ μυστικόν του. Ὅτε εἰσῆρχεσθε, ὠραία μου, οἱ ὀφθαλμοὶ σας ἔλεγον· γνωρίζω τὰ πάντα.

Ἡ μαρκησία ἠρυθρίασεν.

Ὁ γέρον εὐγενῆς, πληρώσας τὰ ποτήρια οἴνου, ὑψωσε τὸ ἰδικόν του, προτείνας τῷ Ραούλ νὰ συγκρούσῃ τὰ ποτήριά των, καὶ

— Ἀκριθόν μου τέκνον, εἶπεν αὐτῷ, ὁ πατήρ σας ἦν ὁ κάλλιτος τῶν φίλων μου· χαίρω πολὺ διότι συνήνησα τὸν υἱόν σου· σᾶς προσφέρω τὴν φιλίαν γέροντος ὅστις συμπαθεῖ πρὸς ὑμᾶς, καὶ πίνω ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τῶν πύθων σας.

Ὁ Ραούλ ἠὺχαρίστησε τὸν μαρκίωνα.

Αἰ τῆς μαρκησίας παρεῖαι ἐκαλύφθησαν ὑπὸ ἐρυθήματος.

— Λοιπὸν, ἀκριθὴ μου, μήπως δὲν εἶναι ὁ Ραούλ ἀρεστός εἰς ὑμᾶς; Μοὶ φαίνεσθε δυσηρεστημένη καὶ μὴ συμμεριζομένη τὸ φρόνημά μου.

— Φίλε μου, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία, εὐχομαι εὐλικρινῶς ὅπως ὁ κύριος Ραούλ μὴ εὕρῃ τὸν θάνατον εἰς τὰς γιγαντιαίας ἐπιχειρήσεις τὰς ὁποίας μελετᾷ.

— Ὡ! Ὡ! εἶπεν ὁ μαρκίων, εἰς τὴν ἡλικίαν ταύτην σκέπτεσθε ἄλλα πράγματα, ἀντὶ νὰ περιποιηθῆτε τὴν μελαγχροίνην καὶ τὴν ξανθὴν, φίλτατε Ραούλ! Ἡμᾶς τοὺς ἄλλους δὲν κατελάμβανεν ἡ φιλοδοξία ἢ εἰς τὰ τεσσαράκοντα ἔτη.

Καὶ ὁ γέρον μαρκίων παρεκίνησε τὸν Ραούλ νὰ ἐκθέσῃ αὐτῷ διὰ μακρῶν τὰ σχέδιά του.

— Καλῶς! ἀριστία! εἶπεν ὁ μαρκίων, ἔχετε τὰς μεγάλας ἰδέας τοῦ πατροῦς σας, ἀκριθέ μου φίλε. Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι ἐκεῖνος περιόριζετο εἰς θεωρίας· ὁ αἰὼν δὲν ἦτο πρόσφορος διὰ τὰ ἔργα.

— Ἐσχόν τὸ ἀτύχημα νὰ γνωρίσω ὀλίγον τὸν κόμητα, εἶπεν ὁ Ραούλ.

— Ἄ! αὐτὸς ἦτο ἐκ τῶν ὠραιωτάτων νεανιῶν· αἱ γυναῖκες ἐτρελαίνοντο δι' αὐτόν. Ἡμέραν τινὰ, ὁ γέρον βαρῶνος Δ' Οὐζῆς, ὅστις δὲν ἠδύνατο ν' ἀποκτήσῃ τέκνα, ἐπισκερθεὶς αὐτόν, τὸν προσεκύλισεν εἰς τὴν ἐξουχικὴν του εἰκίαν καὶ προσέφερεν αὐτῷ ἐριτάς, αἵτινες διήρκεσαν δεκαπέντε ἡμέρας καὶ ἄλλας τόσας νύκτας· ἡ βαρῶνις ἦτο βελκτικωτάτη· ὁ πατήρ σας προσεφέρθη λίαν κατακλιτήως καὶ μετὰ ἐννέα μῆνας ἐγένετο ὁ ἀνάδοχος παιδίου ὃπερ διατρέχει σήμερον τὸν κόσμον φέρον τοὺς τίτλους τῶν Δ Οὐζῆς καὶ τὰ χαρακτηριστικά τοῦ πατρὸς σας ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

— Ὡ! Ὡ! εἶπεν ὁ Ραούλ γελῶν, μοὶ ἀποκαλύπτετε τὴν ὑπαρξίν ὀδελροῦ, ὃν δὲν ἐφανταζόμην.

— Εὐαρέστου συντρόφου, φίλτατέ μοι.

— Τί κάμνεις;

— Ἀξιωματικὸς εἰς τοὺς κυνηγούς τῆς Ἀφρικῆς.

— Θὰ τὸν ἴδω, εἶπεν ὁ Ραούλ.

Τὸ δεῖπνον ὑπέρθε τερπύδατον.

Ἡ Μαρκία, ρεμβάζουσα, οὐδόλως συμμετέσχεν εἰς τὴν συζήτησιν, ἦν ὁ Ραούλ ὑπεστήριξε μετὰ πολλοῦ ἐθουσιασμοῦ.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ δεῖπνου, ὁ μαρκίων εἰδοποίησε τὴν σύζυγόν του ὅτι ὠρείλειν ἐπίσκεψιν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς μεραρχίας.

— Ὁ Ραούλ θὰ σᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τὸ θέατρον, φίλτατη μου, τῇ εἶπε· θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε νὰ μὴ σᾶς ἐνοχλήσω· ὁ στρατηγὸς εἶναι διασκεδαστικώτατος καὶ θὰ ἀναγκασθῶ νὰ τὸν συντροφεύσω. Πιστεύω ὅτι θὰ διασκεδάσω πλὴν μὲ τὰς ἀναμνήσεις τῆς νεότητός μας καὶ μετὸν οἶνον τῆς Κύπρου ὃν πολὺ μοὶ ἐπήνεσε ἐπομένως μὴ μὲ περιμείνετε.

Καὶ ὁ μαρκίων ἀπεσύθη.

Ὁ Ραούλ καὶ ἡ μαρκησία ἔμειναν μόνοι.....

Ἡ μαρκησία παρετήρησεν αὐτὸν μετὰ λεπτοῦ μειδιήματος καὶ ἐρυθρίωσα τῷ εἶπεν·

— Ἐὰν ἐγνώριζε.....

— Δὲν θὰ ἐπαρηγορεῖτο ποτὲ, εἶπεν ὁ κόμης

Καί ἐφίλησε μετὰ σεβασμοῦ τὴν χεῖρα τῆς νεαρᾶς γυναικός.

— Πηγαίνω νὰ λάβω ἕνα ἐπεन्दύτην, εἶπεν αὕτη, καὶ κατόπιν ὑπάγωμεν εἰς τὸ θέατρον.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, κυρία, εἶπεν ὁ Ρασὺλ.

Ἡ μαρκησία ἀνέβη εἰς τὸν θάλαμόν της.

— Βεβαίως, εἶπεν οὗτος, αὕτη ἀνήκει εἰς ἐμέ· ἀλλ' ἐὰν ἐγὼ ὑπαγορεύσω εἰς τοὺς ἀκκι-
σμούς της τὴν ἐσπέραν ταύτην, θὰ δεσπόσῃ ἐμοῦ· ἐγὼ τότε θὰ ἀνῆκω εἰς αὐτὴν ὡς κτῆμα της, ὡς δούλος, ὡς ὑπηρετῆς τῆς καρδίας της. Ἄς περιμείνωμεν λοιπὸν καὶ ἄς ἐνεργήσωμεν μετὰ προσφιλῆς.

«Ὅχι, οὕτω δὲν ἐννοῶ νὰ συνδεθῶ μετ' αὐτῆς».

Ἐνεδύθη διὰ τὴν ἐφesperίδα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν μαρκησίαν, αὕτη, θεωροῦσα ἑαυτὴν ἐν τῷ κατόπρῳ της, βλέπουσα ἐξαστρά-
πτον τὸ κάλλος αὐτῆς, ἐνεδύθη κομψότατα καὶ εἶπε καθ' ἑαυτῆν:

— Θέλω νὰ ζήσῃ μόνος· φεύγει τὸν ἔρωτα· ἀλλ' ὁ ἔρως θὰ τὸν καταδιώξῃ· καὶ θέλω νὰ πέσῃ οὗτος τὴν ἐσπέραν ταύτην εἰς τοὺς πόδας μου. Τέλος, εὔρον τὸν ἄνδρα ὃν ὠνειροπόλουν καὶ δὲν θέλω νὰ μοὶ διαφύγῃ.

Ἀποθαμιζούσα δὲ ἑαυτὴν προσέθηκεν:

— Ὅχι, δὲν θὰ ἀντισταθῇ.

(ἀκολουθεῖ.)

F. DU BOISGODDY

ΤΟ ΑΡΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ὑπὸ Γ. Μ. Κ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

(Συνέχεια προηγ. φυλλαδίου.)

— Ἀναλάβετε αὐτὴν, ἂν τολμᾶτε.

— Τίνος ἄρα ἔνεκεν ἐνδιαφέρεσθε ὑπὲρ αὐτῆς τοσοῦτον, ἀφοῦ δὲν ἦται ἐκ τοῦ αἵματός σας;

— Τίνος ἔνεκεν ἐνδιαφέρομαι; Τίνος ἔνεκεν

θὰ τὴν προστασίσω καθ' ὑμῶν; Διότι τὴν ἀγαπῶ ὡς εἰ ἦτο ἰδική μου θυγάτηρ, διότι πρὸ δεκαο-
κταετίας δὲν ζῶ ἢ δι' αὐτήν. Τί ὑμεῖς ἐπρίξατε δῆθεν ὑπὲρ τῆς Μαγδαληνῆς; Ἐγένεσθε ὁ δὴ-
μιός της. Ὑμᾶς οὔτε κἂν γνωρίζει, εἰμὴ μόνον τὰ ἐγκλήματά σας γνωρίζει. Ἐκτὸς δὲ τούτων, δὲν πρέπει ν' ἀπαῖσθε, διότι οὐδεμίαν πλέον ἔχετε ἐξουσίαν ἐπ' αὐτῆς, ἀκούσης μοι θυνά-
μαι τοῦ νόμου

— Δυνάμει τοῦ νόμου! τολμᾶτε νὰ ἐπικα-
λεσθῆτε τὸν νόμον; ὑμεῖς, ὅστις τὸν παρέβητε .. διαπρίπτων πλαστογραφίαν... διότι πλαστογρα-
φία εἶναι ἡ ἀντικατάστασις ἀπολεσθέντος τέ-
κνου δι' ἑτέρου ἀνήκοντος εἰς ἄλλον. Ἀπομολο-
γεῖτε ἤδη τὴν πλαστογραφίαν ταύτην, ἡ δὲ
Λύγη μοὶ ἀφηγήθη διὰ τίνων δόλων κατωρθώ-
σατε νὰ ἐξαπατήσητε τοὺς ἐγγράψαντας ἐπὶ τοῦ
πιστοποιητικοῦ ἐγγράφου τῆς ἰδίας ὑμῶν θυγα-
τρὸς τ' ὄνομα τῆς Κλάρας Ὑδρανόου.

— Πιστεύετε λοιπὸν ἤδη εἰς τὰς διηγήσεις τῆς Λύγης; εἶπεν ὁ κόμης μετὰ πικρᾶς εἰρωνείας.

— Ἐ! λοιπὸν ναί, πιστεύω, ἐφώνησεν ὁ Φρεδὸκ. Πιστεύω, καὶ θέλω τὴν θυγατέρα μου.

— Τὴν θυγατέρα σας! Μετάβητε νὰ τὴν ζη-
τήσητε παρ' ἐκείνων, οἵτινες ἀπονέμουςι τὴν
δικαιοσύνην! Μετάβητε νὰ εἴπητε αὐτοῖς ὅτι
εἰμαι πλαστογράφος! Ἐγὼ δὲ θὰ πληροφόρῃσω
αὐτοῖς ὅποιά τινα διεπράξατε. Θὰ ἐπικαλεσθῶ
τὴν μαρτυρίαν τοῦ δυστήνου ἐκείνου Ἐστελάν,
ἣν δέον ν' ἀκούσωσιν... ὡς ἐπίσης καὶ τὴν τοῦ
ἐτέρου θύματός σας, τῆς Μαγδαληνῆς, ἣν τινα
διατείνεσθε ὅτι ἀγαπᾶτε. Ἄγνωθ' τί οἱ δικασταὶ
θ' ἀποφανθῶσιν. Ἐξέτε ἴσως τὴν ἱκανοποίησιν
νὰ μὲ ἴδῃτε καταδικαζόμενον. Τί μοι ἐνδιαφέ-
ρει! Ἡ κοινὴ γνώμη θὰ μοὶ συγχωρήσῃ, ὑμεῖς
δ' ἐξέτε ἐν πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀνοσιούργημα... ὁ-
περ κατ' οὐδὲν θὰ ὠρελήσῃ ὑμῖν, καθότι ἡ Μαγ-
δαληνὴ θὰ προτιμήσῃ μᾶλλον ν' ἀποθάνῃ, ἢ νὰ
μ' ἐγκαταλίπῃ ὅπως ἀκολούθησῃ ὑμᾶς...

— Ὅπως ἀκολούθησῃ τὸν πατέρα της; Ἐλ-
πίζετε ὅτι θὰ τὸ ἀποποιηθῇ;

— Εἰμὶ βέβαιος περὶ τούτου.

— Δὲν θὰ τολμήσῃ ἴσως νὰ ἐκφράσῃ ὅτι
διανοεῖται, διότι σὰς φοβεῖται, διότι θὰ κατα-

χρασθῆτε τῆς ἐξουσίας σας ὅπως ἐπηρεάσητε τὴν
ἀπόφασίν της· ἀλλ' ὅταν ἔσεται μόνη μετ' ἐμοῦ,
θὰ μοῦ ἀκούσῃ. Θὰ ἐξηγήσω αὐτῇ ὅτι τῇ εἴσθε
ἀπλῶς ξένος, ὅτι τὴν ὑπεκλέψατε, καὶ ὅτι εἶναι
ἐκ τοῦ αἵματός μου. Τότε δὲ θὰ σὰς καταρασθῇ.

— Ἀποπειράθητε! εἶπεν ὁ κ. Μωγάρ δεί-
κνυων τὴν πρὸς αὐτοὺς ἐρχομένην Μαγδαληνὴν.

Ἡ Μαγδαληνὴ προὐχώρει διὰ στεροῦ βήμα-
τος, τὸ δ' ἐκ τῆς παθήσεως ὠχρίασαν πρόσωπό
της ἐξεφορᾷ ψυχρὰν ἀπορασιακὴν κίνησιν.

Δὲν ἦν πλέον ἢ ἄλλοτε μελιχρία καὶ δειλὴ
νεῆνις, ἡ ἀγνοοῦσα τὰ τοῦ βίου, καὶ γινώσκουσα
μόνον νὰ ὑπακούῃ καὶ ὑπομένῃ. Αἱ δυστυχίαι
ἐπέρωσαν τὸν χαρακτήρα καὶ διεφώτισαν τὸ
πνεῦμα αὐτῆς. Αἱ κτηνώδεις δ' ἐξομολογήσεις
τῆς Λύγης διηπέφξαν τοὺς ὀφθαλμούς της προσ-
βάλλουσαι τὴν εὐαισθησίαν καὶ τιτρώσκουσαι
τὴν καρδίαν αὐτῆς.

Ὁ Φρεδὸκ, μᾶλλον ἐκείνης τεταραγμένος,
διετίθετο νὰ δράμῃ εἰς συνάντησίν της.

Ἄλλ' ὁ κ. Μωγάρ ἐπέσχεν αὐτὸν θλίβων τὸν
βραχίονά του μέχρι συνθλάσεως.

— Ἀπχορεύω ὑμῖν νὰ τῇ ληλήσητε περὶ
τῆς μητρὸς της, ἐψιθύρισεν αὐτῷ μετὰ τῶν
διδόντων.

— Ἀφετέ με, ὑπετραύλισεν ὁ Φρεδὸκ, ὅστις
συνησθάνετο ὅτι ἐμελλε νὰ λιποθυμήσῃ.

Καθ' ὅσον ἡ κρίσιμος ἐπλησίαζε στιγμὴ, κατὰ
τοσοῦτον τὸ θάρρος κατελίμπνεν αὐτόν. Τί νὰ
εἴπῃ τῇ Μαγδαληνῇ ὅπως τὴν παραπέσῃ νὰ τῷ
ἀκολουθήσῃ; Πῶς νὰ ἐξηγήσῃ αὐτῇ, χωρὶς νὰ
μολύνῃ τὴν ψυχὴν της, τὸ θλιβερὸν μυστήριον
τῆς γεννήσεως αὐτῆς; Πῶς δὲ, χωρὶς νὰ προσ-
πέσῃ εἰς τοὺς πόδας της, ἵνα ἐξαίτησῃται τῆς
συγγνώμης αὐτῆς, ἐμελλε νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν
φωνὴν τοῦ αἵματος; Πῶς, χωρὶς νὰ κινήσῃ
αὐτὴν εἰς ἀγανάκτησιν, νὰ τῇ ἀποτείνῃ τὰς ἀ-
κολούθους παραδόξους φράσεις: Ναί, σὲ κατέτρε-
ξα, ναί, σοὶ ἔσθησα μυστὰς παγίδας, ναί,
ἐγὼ κατήγγειλα τὸν σύζυγόν σου, κατέστρεψα
τὸν κ. Μωγάρ, περιήγαγον εἰς ἀπελπισίαν τὸν
Γουὴν Βωτροῦ, οὐ ἠράσο· εἰμὶ ὅμως πατήρ σου,
καὶ σ' ἀγαπῶ τόσο, ὅσον σ' ἐμίσησα· ὅθεν τὸ
καθηκόν σου εἶναι νὰ μ' ἀγαπήσῃς. Ἄνῆρ τις

σ' ἐξέθρεψε καὶ σὲ ὑπερηγάπησεν, ἀλλ' ὀφείλεις
νὰ τὸν ἐγκαταλίπῃς, διότι ἐγὼ εἰμι ὁ πατήρ σου.

Ὁ κόμης Μωγάρ, τὸ ἐπ' αὐτῷ, δὲν ἔτρεψε.
Τὸ παρελθὸν δὲν ἐπίεζεν αὐτόν. Τὸ πρῶτον αὐτοῦ
πενίσιμα ἦν σχεδὸν συγγνωστόν, ἔδοτο δ' αὐτοῦ
μακρὰν καὶ σκληρὰν δίκην. Τὴν κόρην ταύτην,
ἣν ὁ Φρεδὸκ προὔτιθετο νὰ τῷ ἀφέλῃ, ὑπερήπι-
σε καὶ παρεμύθησε, καθ' ὃν χρόνον ὁ Φρεδὸκ
κατεβασάνιζεν αὐτήν.

Εἶχεν ἀποφασίσει ν' ἀνατεθῇ ὅλως ἐπ' αὐτὴν
καὶ νὰ τὴν ἀφῇ ἐλευθέρην νὰ ἐκλέξῃ μετὰ τῷ ἑ-
κατέρου αὐτῶν.

Ἡ Λύγη ἀφηγησαμένη τὰ πάντα τῇ Μαγδα-
ληνῇ, ἀπεξεδέχετο νὰ παρευρεθῇ εἰς φοβερὰν
σκηνὴν, ἐξ ἧς ἄτε μὴ δυναμένη ν' ἀποδράσῃ,
ἐβούλετο νὰ παραστῇ τοῦλάχιστον εἰς αὐτὴν
μακρόθεν. Ἡ Λύγη προσηλωμένη ἐκ τοῦ φόβου
ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου της ἐστέναζε κατὰ τρόπον σπα-
ρακτικὰρδιον ἀπομάσσουσα τὰ καταρρέοντα δά-
κρυά της δι' ἐρυθροῦ μανδηλίου.

Τὰ παιδάκια, ἅτινα ἐπαιζον σκάπτοντα τὴν
ἄμμον τῷ διόδῳ, συνηθροίσθησαν πέριξ αὐτῆς
καὶ τὴν περιεργάζον μετὰ περιεργίας, ἔτοιμα
ν' ἀποδράσωσι ὁρμαίᾳ, ἐὰν εἰς τὸ παράδοξον
ἐκεῖνο πλάσμα ἐπήρχετο ἡ ἰδέα νὰ τὰ ψαύτῃ.

Ἐκπεπληγμένος πως νὰ βλέπῃ ἐν τοιαύτῃ
ὄρῃ κυρίου ὑψηλῆς περιωπῆς συνδιαλεγόμενος
ἐν ἄκρῳ τοῦ μέρους συγκαταζομένη μᾶλλον ὑπὸ
παιδοαγωγῶν ἢ τοιοῦτων ἐλεγκτῶν προσώπων, ὁ
φύλαξ τῆς Πλατείας προσήρχετο βραδέως μετὰ
συμπεπλεγμένῳ ἐπὶ τῶν νώτων βραχιόνων.

Ὁ Φρεδὸκ συνησθάνετο ὅτι ἐν ὑπαίθρῳ αἱ
διαχύσεις τρυφερότητος θὰ ἦσαν ἀκατάλληλοι,
καὶ ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο οὔτε ν' ἀσπασθῇ τὴν
θυγατέρα του, οὔτε κἂν νὰ τῇ ἐκφράσῃ τί ἤσθί-
νετο ἐπαναθλέπων αὐτήν· πικρῶς δὲ μετεμέλετο
διότι ἐπλησίασε τὸν κ. Μωγάρ ἐπὶ πεζοδρομίου,
ἀντὶ ν' ἀναμείνῃ τὴν ἐν τῷ οἴκῳ ἐπάνοδον αὐτοῦ.

Ἐντὸς τῆς αἰθούσης, ἐξ ἧς ὁ Λουδοβίκος
Ἐστελάν εἶχε πηρήσει τὸ παράθυρον, ὁ Φρεδὸκ
θὰ ἠδύνατο νὰ προμηκύνῃ τὰς ἐξηγήσεις, ἅς ἐν
δημοσίῳ χώρῳ ἐμελλε βεβαίως νὰ διακόψῃ ὁ
κόμης, ἅμα ὡς δὲ, ἐλάμβανον ἀρεστὴν αὐτῷ
τροπὴν.

Αυτή ἡ Μαγδαληνὴ ἀνέλαθε νὰ συντάμη ταύτας, ἢ μᾶλλον νὰ τὰς προλάβῃ.

Διελοῦσα ἐνώπιον τοῦ Φρεδόκ, χωρὶς νὰ ἐγεῖρη τὰ βλέμματα, καὶ τεθεῖσα παρὰ τὸν κόμητα Μωγάρ:

— Ἐλθετε, πάτερ μου, εἶπεν ἐπιτείνουσα τὸν τόνον τῆς φωνῆς τῆς ἐπὶ τοῦ ἰδέου ὀνόματος, ὅπερ αὐτῷ ἀπηύθυνε.

— Πατήρ σας! ἐψεύρισε θλιβερώς ὁ Φρεδόκ.

— Δὲν γινώσκω ἕτερον τοιοῦτον, ἀπεκρίθη ἡ νεαρὰ γυνὴ μετὰ σταθερότητος.

— Ἄγνωστε ὅτι...

— Γινώσκω τὰ πάντα. Ἐλθετε, πάτερ μου, ἐπανελάθεν ἡ Μαγδαληνὴ διαπερῶσα τὸν βραχίονά τῆς ὑπὸ τὸν τοῦ κόμητος.

Διετίθεντο οὗτοι μὲν ν' ἀπέλωσιν, δ' ἐδ' δυστυχῆς Φρεδόκ ν' ἀποπειραθῆῶπις τὸς ἐπίσχῃ, ὅτε ἐπεφάνη ὁ Σουκαριέρ.

Οὗτος ἦν ὁ ἀνὴρ τῶν λύσεων, ἡ δὲ τύχη ἐβοήθει αὐτῷ πάντοτε ἐπιτυχῶς.

Ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Ὁθέρ κατήλθε τριχάδην, ἀπελιζόμενος μὴ δὲν ἀφίχθῃ παρὰ τῷ φίλῳ του πρὸ τῆς καταμηνιτρίας αἰθιοπίδος, ὁπόταν, ἅμα τῇ ἐν τῇ Πλατεῖα τῆς Ἀγ. Τριάδος εἰσελεύσει του, ἀνεκάλυψε διὰ τοῦ στρατιωτικοῦ αὐτοῦ βλέμματος τὸν Φρεδόκ καὶ Μωγάρ ἐν πλήρει συνδιαλέξει κατὰ τὴν εἴσοδον τῆς Πλατείας.

Τῆς θέσεως μὴ δυσχεροῦς οὔσης νὰ κατανοηθῇ, συνέφερε νὰ τεθῇ τέρμα εἰς αὐτήν.

Ὁ ὀρμητικὸς συνταγματάρχης διήλθε τὴν ἀπόστασιν διὰ τινῶν διασκελισμῶν, καὶ ἀφίκετο ἀκριβῶς κατὰ τὴν κρίσιμον στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ Μαγδαληνὴ ἐλάμβανε τὸν βραχίονα καὶ τὸ μέρος τοῦ κόμητος Μωγάρ.

— Στῆτε! κύριε, εἶπε τῷ Φρεδόκ φράσεων αὐτῷ τὴν δίοδον. Οὔτε λέξιν, παρακαλῶ, ἕως οὗ μείνωμεν μόνοι. Μετ' ἐμοῦ ἔχετε λογαριασμοὺς εἰς τὸ ἕξῃς, ἡ δὲ Κυρία Ἐστελάν δὲν πρόπει ν' ἀκούσῃ τὴν συνδιάλεξιν ἡμῶν. Ἦδη μέλλει ν' ἀποσυρθῇ, διατρέφω δ' ἀρκούντως ἀγαθὴν περὶ ὑμῶν ἰδέαν, ὥστε νὰ πιστεύω ὅτι δὲν θὰ τὴν κρατήσητε διὰ τῆς βίας. Ἐνταῦθα ἡ βιαιότης δὲν εἶναι εὐχρηστος, ἂν δὲ τυχὸν παρασυρθῆτε πρὸς διάπραξιν τοιαύτης, θ' ἀναλάβω ἐγὼ νὰ σᾶς πρῶνω. Καὶ σὺ, προσέθετο ὁ Σου-

καριέρ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Μωγάρ, μηδὲν φαινόμενον διατεθειμένον νὰ ὑποχωρήσῃ ἐνώπιον τοῦ ἔχθρου, κάμει μου τὴν χάριν νὰ ὑποστρέψῃς εἰς τὴν οἰκίαν σου μετὰ τῆς Κυρίας, ὅπου ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔλθω πρὸς συνάντησίν σας.

Ὁ κόμης ἀμφεταλαντεύετο εἰσέτι, καθότι βιχρῶς ἔφερε τὴν τοιαύτην ὑποχώρησιν. Ἄλλ' ἡ Μαγδαληνὴ παρέσυρεν αὐτόν.

Ὁ δὲ Φρεδόκ δὲν ἀπειραθῆναι νὰ παρακολουθῆσθαι αὐτοῖς.

— Οἱ δύο μας τώρα, τῷ εἶπεν ὁ συνταγματάρχης Οὐδεμίαν θέλω ἐξήγησιν, διότι ἐμάντευστα τὰ πάντα. Ἡ ἀγρία ἐκίνησε, ἡ ἐπὶ τοῦ ἐδωλλίου ἐκεῖ πέραν συστρεφομένη, εἶναι ἡ τροπός. Εἰμί μονοῦ βέβαιος ὅτι συνητήσατε αὐτὴν παρὰ τῇ Ἀντωνίᾳ, καὶ εἰκάζω τί θὰ συνέβῃ μετὰ ὑμῶν καὶ τῆς ἀρχαίας δούλης σας. Τὸ τοιοῦτον ἔδει νὰ ἐπισυμβῇ θάσσον ἢ βράδιον, οὐδαμῶς δὲ λυποῦμαι διὰ τὴν τέλεσιν αὐτοῦ. Ἐὰν ὁ Μωγάρ ἠκολούθει τῇ δοθείσῃ συμβουλῇ μου, θὰ προελάμβανε, καὶ ἀπὸ ὀκτώ ἡδὴ ἡμερῶν θὰ ἐγινώσκατε τὴν ἀληθειαν. Τὴν ἀληθειαν τούτην γινώσκατε τώρα. Ἐπίστασθε ὅτι ἐκδικούμενος κατὰ τοῦ κόμητος Μωγάρ, περιηγάγετε τὴν ἰδίαν ὑμῶν θυγατέρα εἰς ἀέναντον δυστυχίαν. Εἶσθε εὐχαριστημένος; Ἐκορέσθη τὸ μῖσός σας; Θέλετε νὰ πληγήτε ἔτι; Δύνασθε. Κινήσατε ἀγωγὴν κατὰ τοῦ κ. Μωγάρ προσγάγετε αὐτὸν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων. Καταδείξατε ὅτι ἐχρήσθη πλαστῶν ἐγγράφων ὅπως ὑπεξαιρέση ὑμῖν τὴν θυγατέρα σας. Θ' ἀτιμασθῆ, θὰ καταδικασθῇ ἴσως, ἡ δὲ Μαγδαληνὴ θ' ἀποθάνῃ ἐκ τῆς τοιαύτης λύπης, σᾶς τὸ ἐγγυῶμαι. Δὲν θὰ τὴν οἰκτείρω, διότι θὰ ὑπέφερε πολλῷ μᾶλλον ἂν ἔζη ἐπὶ πολυετίαν ἐν τῇ φρικῶδεϊ θέσει, ἣν τῇ ἐδημιουργήσατε.

— Ὁχι, ἀνεφώνησεν ὁ Φρεδόκ· θὰ τὴν ἐξαγάγω, θὰ τὴν λυτρώσω, θὰ ἐπανορθώσω τὰ πάντα.

— Δὲν θὰ τὸ κατορθώσητε, διότι ἐν Γαλλίᾳ ὁ γάμος εἶναι ἀδιάλυτος, ἡ δὲ Μαγδαληνὴ τυχάνει διὰ βίου συνδεδεμένη μετ' ἀνδρός, οὐ δὲν ἐρᾶται.

— Θὰ τὸν φονεύσω.

— Ἄριστα! Ἀπεξεδεχομένη τὴν τοιαύτην ἀπάντησίν σας. Θὰ φονεύσητε τὸν κ. Ἐστελάν, ἔχει καλῶς... ἐκτὸς ὅμως ἂν δὲν σᾶς φονεύσῃ αὐτὸς, ὅπερ εὐχόμεαι ἐξ ὅλης καρδίας. Εἰκάζω ὅτι δὲν προτίθεσθε νὰ τὸν δολοφονήσητε, αὐτὸς δὲ θὰ ἦναι δεξιώτερος ὑμῶν εἰς πᾶν εἶδος ὄπλων. Πλὴν παραδέχομαι ὅτι ἀπηλλάξατε τὴν θυγατέρα σας τοῦ συζύγου, πρὸς ὃν τὴν παρεδώκατε... ναί, τὴν παρεδώκατε, διότι ἄνευ ὑμῶν, ἄνευ τῶν ἀναξίων δολοπλοκιῶν σας, οὐδέποτε θὰ συνεξεύγνυτο μετ' αὐτοῦ, διότι οὐδέποτε θὰ τὸν ἔβλεπε. Καθισταμένη χήρα, δὲν θὰ ἐπανεύρη τὴν ἀπολεσθεῖσαν εὐδαμονίαν, καὶ δὲν θὰ ἐπανέλθῃ πρὸς ὑμᾶς, διότι ἡ καρδία αὐτῆς θὰ ἠγανάκτει ἀναλογιζομένη ὅτι συζῆ μετὰ τοῦ φονεῦ; τοῦ συζύγου τῆς. Ἄλλως τε δὲ προειδοποιῶ ὑμᾶς ὅτι ὁ κ. Ἐστελάν εἶναι πιθανὸν ν' ἀποπειρηθῇ μονομαχίαν μετὰ τοῦ πενηθεροῦ του, καθότι θὰ τῷ ἀνακοινωθῇ ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ εἶναι θυγάτηρ σας. Αὐτὴ ἡ ἰδέα θὰ τῷ εἶπῃ τὸ τοιοῦτον· ἀλλ' ἂν καὶ αὐτὴ δὲν τὸ πράξῃ, θὰ τῷ τὸ εἶπῃ ὁ ἀνεψιός μου.

— Ὁ ἀνεψιός σας; ἀλλ' αὐτοῦ ἀκριβῶς ἐρᾶται.

— Ναί, καὶ ὅστις ἐρᾶται αὐτῆς παραφόρως. Ἐπλήττεσθαι ὅτι, προσπαθῶν νὰ παρακωλύσῃ τὴν μονομαχίαν ταύτην, ἐνεργεῖ ἐναντίον τοῦ ἰδίου συμφέροντος. Τούτο συμβαίνει, διότι δὲν τὸν γνωρίζετε. Ὁ Γούης Βωτροῦ εἶναι εὐθύς καὶ γενναίος. Ὁ Γούης Βωτροῦ θὰ ἠρυσθῆ ἐπιφελούμενος τοῦ θανάτου ἀντεραστοῦ, ἐξαρτωμένου ἀπ' αὐτοῦ νὰ τὸν διαφυλάξῃ. Ἄν ἡδύνατο νὰ μονομαχήσῃ μετὰ τοῦ Ἐστελάν, θὰ τὸ ἐπρατε· δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ ὅμως ἵνα ὁ κ. Ἐστελάν μονομαχήσῃ μετ' ὑμῶν. Δὲν κατανοεῖτε τὰ τοιαῦτα ὑμεῖς, ὁ ἐνώπιον οὐδενὸς μέσου ὑποχωρήσας πρὸς κορεσμόν τῆς ἐκδικήσεώς σας. Μὴ ὄντες τῆς αὐτῆς γενεᾶς, κύριε, δὲν αἰσθανόμεθα καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Ἄλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τῶν αἰσθημάτων σας, εἰμὴ περὶ τῆς ἀναπαύσεως τοῦ φίλου μου κόμητος Μωγάρ καὶ περὶ τῆς τύχης τῆς Μαγδαληνῆς. Τί μέλλετε νὰ πράξητε; Κέκτημαι τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς ἐρωτήσω τὸ τοιοῦτο, καὶ θέλω νὰ τὸ μάθω.

— Μέλλω ν' ἀναλάβω τὴν θυγατέρα μου.
— Ἀκουσίως αὐτῆς; Δὲν θὰ τολμήσητε.
— Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξενέγκῃ ἐλευθέρως τὴν βούλησίν της.

— Ἐξήνεγκεν αὐτὴν οὐχ ἥττον σαφέστατα, μηδένα δὲ συνεβουλεύθη πρὶν ἢ τὴν ἐκδηλώσῃ. Εἶδον τὰ πάντα. Ὁ κ. Μωγάρ ἦν μακρὸν αὐτῆς, δὲν θὰ ἔχρητε δὲ τὴν ἀπαίτησιν ὅτι ὑπήκουσεν εἰς τὰς εἰσηγήσεις τῆς γραίας ἐκείνης μαγίσσης, ἥτις θὰ τῇ συνεβούλευε μᾶλλον νὰ σᾶς ἀκολουθήσῃ, διότι πολλῶν ἀμαρτημάτων τὸν ἐξίλασμον ἔχει νὰ ἐξαίτησθαι πρὸ ὑμῶν, στοιχηματίζω δ' ὅτι σᾶς φοβεῖται ὡς τὸν διάβολον. Ὁχι κύριε, ἡ Μαγδαληνὴ δὲν ἔσχε χρεῖαν νὰ τῇ ὑποδειχθῇ ἡ πορεία τῆς. Μεταξὺ ὑμῶν καὶ τοῦ κ. Μωγάρ δὲν ἠδύνατο ἡ ἐκλογὴ τῆς νὰ ἦ ἀμφίβολος. Εἶναι ἀληθὲς δυστυχῶς ὅτι ἐστὶ πατήρ της, ἀλλ' οὐδὲν ὀφείλει ὑμῖν ἢ τὴν ὑπαρεῖν... ἄδωρον δῶρον. Μὴ τάχα τὴν ἀνεθρέψατε; Θὰ μοι εἶπητε ὅτι τὴν ὑπερηγάπατε, καὶ ὅτι ὑμεῖς δὲν πταίετε ἂν ἡ μήτηρ της ἀνῆρπασεν αὐτὴν ἀπ' ὑμῶν. Ἄλλ' οὔτε ἐκείνη πταίει τὸ παράπαν. Ὁ κ. Μωγάρ δὲν ὑπέκλεψεν, ἀλλὰ περισυνήγαγεν αὐτήν. Ὄφειλε δὴθεν νὰ τὴν ἐξαποστείλῃ ὑμῖν, ἀφοῦ καὶ ἡ σύζυγός σας θνήσκουσα κατέλειπεν αὐτὴν ὑπὸ τὴν αἰγίδα του; Ἐρωτήσατε τὴν αἰθιοπίδα, καὶ αὐτὴ ἀφηγηθήσεται ὑμῖν τὰ διατρέξαντα. Θὰ σᾶς εἶπῃ ὅτι ἀντὶ οὐδενὸς ἐν τῷ κόσμῳ θὰ ἔστεργε νὰ καταφρονήσῃ τῆς ὀργῆς σας, καὶ ὅτι ῥητῶς ἀπεποιήθη νὰ σᾶς ἐπαναφέρῃ τὸ τέκνον.

— Δικαιολογεῖτε ἐπίσης τὸ ἔγκλημα, ὅπερ ὁ φίλος ὑμῶν διέπραξεν ἀντικαταστήσας διὰ τῆς θυγατρὸς μου ἀγνωστοῦ ἢ τινὰ νόθον;

— Δὲν δύναμαι νὰ ἐπικρίνω τὴν διαγωγὴν του, ἀλλὰ διαβεβαιῶ ὅτι τῷ ὑπηγορεύθη ἐξ εὐγενούς αἰσθηματος. καὶ ὁμνῶ ἡμῖν ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ δὲν θὰ τῷ ὀνειδίσῃ ἐπὶ τῷ ὅτι κατέστησεν αὐτήν, τὴν δυστυχῆ ἐγκαταλειμμένην, δεσποινίδα Μωγάρ, καὶ ἀφωσιώθη αὐτῇ μέχρις ἀπαρνήσεως τῶν πάντων. Ἐθυσίασθη ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς σας· ἐπροίκισεν αὐτήν, καὶ τῇ ἀ ἐκληροδότει ἅπασαν τὴν οὐσίαν του, ἂν ὁ

ὕμετερος φίλος Προυνεθὼ δὲν τὸν ἀπεγύμνου ἐκ παντὸς ὅτι ἐκέκτητο. Δὲν εἶναι σφάλμα του, ἂν αὕτη δὲν κατέστη ἡ εὐδαιμονεστέρα τῶν γυναικῶν. Ἐμελλε δὲ νὰ καταστῇ ὄντως τοιαύτη, ἂνευ ὑμῶν. Τὸν κ. Ἐστελὰν ἀπεδέχθη κάλλιστα, θὰ κατέληγε δὲ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ, ὡς καὶ τὸν ἡγάπα ἤδη. Τίς λοιπὸν κατήγγειλεν αὐτὸν καὶ παρέδωκε τῇ ἀστυνομίᾳ; Τίς λοιπὸν ἐξηφάνισε τὴν εὐδαιμονίαν τῆς Μαγδαληνῆς ἀτιμώζων τὸν σύζυγόν της, καταστρέφων τὸν πατέρα της, καὶ τείνων τῇ καρδίᾳ της μυστράν παγίδα; Τίς λοιπὸν ἕτερος πλὴν ὑμῶν διεπράξατο ταῦτα;

— Γινώσκει λοιπὸν...

— Ὁὰ τὸ μῆθη, ἂν δὲν τὸ ἔμαθε μέχρι τοῦδε Ἡμέτερον καθῆκον τυγχάνει νὰ τῇ καταστήσωμεν γνωστὴν τὴν ἀξίαν σας. Νομίζετε δ' ὅτι ἀρκεσθήσεται εἰς τὸ νὰ τῇ εἴπητε: εἰμὶ πατὴρ σου, ὅπως ἐπιλησθῇ πάντων τῶν δεινῶν, ὧν ἐγένετο παραίτιος αὐτῇ τε καὶ τοῖς οἰκείοις αὐτῆς; Νομίζετε ὅτι ὁ ἀπαρηθῆ τὸν εὐεργέτην της, ἵνα ἔλθῃ καὶ ριφθῇ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ θεοῦ της;

— Ἀρκεῖ, κύριε! ἐπιθύρουν ὁ Φρεδὸκ, δὲν βλέπετε λοιπὸν ὅτι πάσχω!

Ὁ Σουκαριέρ, ὅστις παρετήρει αὐτὸν, ἐξεπλάγη ἐπὶ τῇ ἀλλοιωσει τῶν χαρακτηριστικῶν του, καὶ κατενόησεν ὅτι ἔθιξεν ὅπου ἔδει.

Καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς θλίψεως ὁ ἐχθρὸς παρεδίδοτο, καταπιπτόντων τῶν ὄπλων ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ.

— Ἐννοεῖτε τέλος, ἐπανέλαθεν ὁ θεὸς τοῦ Βωιτροῦ, ἐννοεῖτε ὅτι ἂν ἐπιτρέπεται τινι νὰ τιμωρήσῃ ὕδριν, ἀπαγορεύεται αὐτῷ νὰ προστρέξῃ, χάριν τῆς ἐκδικήσεώς του, εἰς τὸν δόλον, τὴν συκοφαντίαν καὶ πάντα τὰ ποταπὰ μέσα; Γινώσκω ὅτι ἀνανδρὸς δὲν εἴσθε, καὶ μολοντοῦτο προσηνέχθητε ὡς τοιοῦτος. Ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος. Αἱ ἀνάξιαι ὑμῶν πράξεις ἐστράφησαν ἐναντίον σας. Ἡ ὑμέτερα θυγάτηρ σᾶς ἀπαρνεῖται. Μηδενὸς ἐτέρου αἰτιασθε ἢ ὑμῶν αὐτῶν ἐπὶ τῷ τοιοῦτῳ δυστυχήματι.

— Διλεῖτε περὶ δόλων καὶ περὶ προσποιήσεων, ἐπιθύρουν ὁ Φρεδὸκ. Μὴ τάχα ὁ κόμη

Μωγάρ ὑπῆρξεν ἄδολος καὶ εὐθύς, αὐτὸς ὁ ψευθεὶς ἐπὶ ὅλα δεκαοκτὼ ἔτη; Ἐὰν τὴν σύζυγόν μου ἀπλῶς ἀπῆγε, πιστεῦσατε ὅτι δὲν θὰ ἤρχομαι νὰ τῷ ζητήσω τὴν μόνην ὀφειλομένην μοι ἰκανοποίησιν. Ἀλλὰ νὰ μοὶ ὑπεξαίρεσθῃ τὴν θυγατέρα μου; πῶς χαρακτηρίζετε τὴν τοιαύτην πράξιν; Ὁὰ μοὶ ἀντιλέξητε ὅτι δὲν δεινοεῖτο νὰ μοὶ τὴν ἀφαιρέσῃ, ὅτι ἡ μήτηρ μόνη ἐγένετο ὁ ἔνοχος, καὶ ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τῆς ἐγκληματικῆς ἐκείνης μητρὸς ἡδυνάται νὰ μοὶ τὴν ἐξαποστείλῃ. Ἐγὼ δὲ διατείνομαι ὅτι οὐδὲν πρὸς τοῦτο ὑπῆρχε κώλυμα ἄλλ' ἢ παραδεχθῶ ὅτι, ἀπατηθεὶς ἐπὶ καλῇ τῇ πίστει, ἀποπληκνηθεὶς ὑπὸ ψευδῶν συλλογισμῶν, ἐπέδωκεν εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς ἐπιθανάτου. Δὲν ἡδύνατο τάχα νὰ διατηρήσῃ τὸ τέκνον μου, χωρὶς νὰ τῷ ἀφαιρέσῃ τ' ὄνομά μου, ὅπως ἐπιβάλῃ αὐτῷ τὸ ἴδιόν του; Τίς παρεκώλυεν αὐτὸν νὰ τὸ ἀνατρέψῃ ὡς ἀνατρέφουσιν ὀρφανὴν ἐγκαταλειμμένην, καὶ νὰ τὸ ἀγαπήσῃ μάλιστα βραδύτερον δ' ὅταν ἀπεφάσιζε νὰ παλινωστῆσθαι εἰς Γαλλίαν, τίνος ἕνεκεν δὲν παρυσίσασεν αὐτὸ ὡς θετὴν θυγατέρα του, τίνος ἕνεκεν δὲν μ' ἀνεζήτησεν, ἐμὲ, ὅστις τὴν ἐθρήνου;

— Σᾶς ἀνεζήτησεν ἂν δὲ δὲν κατάρθωτε νὰ σᾶς ἀνέυρη, τὸ αἴτιον εἶναι ὅτι ἐκρύπτεσθε ὑπὸ ψευδώνυμον.

— Δὲν μ' ἀνεζήτηι ὅπως μοὶ τὴν ἀποδώσῃ, ἀλλ' ὅπως προασπισθῇ κατὰ τῶν νομίμων ἀντιποιήσεών μου, ὅπως ἐξασφαλίσῃ ἑαυτῷ τὴν ἀτιμωρησίαν. Μοὶ ὀνειδίζετε τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἐξεδικήθην ἄλλ' ἐντούτοις ὁμνύω ὑμῖν ὅτι ἂν ὁ κ. Μωγάρ ἤρχετο νὰ μοὶ εἴπη: Ἴδου ἡ θυγάτηρ σας. Ἀνέθρεψα καὶ ἡγάπησα αὐτὴν ὡς εἴ ἦν ἐμὴ θυγάτηρ. Ἄγνωστὸν ὅτι ἐστὲ πατὴρ της. Θέλετε νὰ τῇ ἀνακοινώσῃτε τὸ οἰκτρὸν ἀπόρητον τῆς γεννήσεώς της, κινδυνεύων νὰ τὴν φέρητε εἰς θέσιν νὰ ἐρυθρῆ διὰ τὴν μητέρα της;... Ὁμνύω ὑμῖν ὅτι θὰ ἐδίσταζον ν' ἀποκριθῶ, καὶ ὅτι θὰ συνεχώρουον τῷ κ. Μωγάρ.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ.

Συχνότατα ἀναφέρεται ἐν ταῖς εὐρωπαϊκαῖς ἐφημερίσιν ἡ Ἀμερικὴ ὡς τόπος τῶν παραδόξων καὶ τῶν θαυμάτων. Ποσάκις ἀπλούστατα συμβάντα καὶ ἀσήμαντα γεγονότα ἐνταῦθα, δὲν ἐμεγαλύνθησαν μέχρις ὑπερβολῆς ἐν τῷ εὐρωπαϊκῷ τύπῳ, πρὸς μαγίστην διασκέδασιν τῶν Ἀμερικανῶν; Ἐκ τοῦ ἐτέρου ὅμως εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἀπικνεῖται ἐνίοτε ἐπεισόδια, ἄδικα δύσκολον εἶναι νὰ συμβῶσιν ἀλλαγῶν. Οὕτω, παραδείγματος χάριν, ὅτε κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος κύριός τις ἐν Καναδᾷ, μετὰ σπουδαίας μελέτας ἀστρονομικῶν φαινομένων, προσεῖπε δυνατώτατον σεισμόν καὶ ἐντελεῖ καταστροφὴν τῆς Ἀμερικῆς, ὅπως ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν, ἐπισημαστικῶς τις Ἀμερικανὸς κατεσκεύασε μέγα ἐρρόστατον ἐν Νέα Ἀγγλίᾳ, ὅπερ ἐδέχετο ἐπιπέτατος πρὸς δέκα δολλάρια ἀνὰ ἕκαστον ἄτομον, ὅπως οἱ ἐπιβάται εὐρεθῶσιν ἐν ἀσφαλείᾳ ἐναέριον κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ σειμοῦ. Νεαρὸν ζῦγος ἐν Ὀχάϊο ἔπεισε τὸν ἱερέα νὰ τελέσῃ τὸν γάμον των ἐν ἀεροστάτῳ προσοδεδεμένῳ, πεντακισίους πόδας ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. Τὸ ἀερόστατον, ἐννοεῖται, περιεῖχε καὶ τοὺς μάρτυρας. Ἡ σύζυγος ἐνὸς πλοίαρχου μεγάλου ἀτμοπλοίου τοῦ ποταμοῦ Ἀλαβάμα, ἐζήτησε καὶ ἔλαβε δίπλωμα πλοιαρχίας, ἐπὶ τῷ βανάτῳ τοῦ συζύγου της, καὶ ἐξέκλουθεῖ κυβερνήσασα τὸ σκάφος μέχρι σήμερον. Οὐδέποτε ἄλλως συμβᾶν ἐπροξένησε τοσοῦτον κρότον ὅσον τὸ τοῦ Τζαίημς Ἐρρίκου Πέν, γενόμενον γνωστὸν μόλις πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος. Ὁ Πέν οὗτος κινήθη ἐκ μιᾶς τῶν ἀρίστων οἰκογενειῶν τῆς Βοστώνης καὶ ἔλαθεν ἀνατροφὴν ἐλευθερίων, ὅπως εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, ἀκατάσχετον κλίσιν πρὸς τὴν μουσικὴν. Ἐκ τοῦ θανάτου δὲ πλουσίων γονέων καὶ συγγενῶν, ἐκκληρονόμησε λίαν νέος ἠλικίας, κλοσσιαίαν περιουσίαν, συμποσούμενην εἰς δέκα ἑκατομμύρια φράγκα. Οὐδεὶς ἔστωσε τί ἐγένετο ἢ περιουσία αὐτῆ. Ὅσάκις ἀφίλοι του ἠρώτων τὸν Πέν, εἰς ποίας Τραπεζίας κατέθηκε τὰ χρήματά του, οὗτος ἀπήντα αὐτοῖς οὐδεμίαν ἐνεπιστεύετο Τράπεζαν, καὶ ὅτι

τὸ ἄτομόν του ἦτο τὸ ἀσφαλέςτατον ταμιευτήριον. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι συχνάκις ἔφερεν ἐφ' ἑαυτοῦ τὸ ποσὸν πενήτηντο χιλιάδων δολλαρίων εἰς χαρτονομίσματα, ἐρραμένα ἐντὸς τοῦ ἔσωπάνου τοῦ φορέματός του Προϊούσης τῆς ἡλικίας, ὁ Πέν κατέστη εἰς ἄκρον φιλάργυρος καὶ ρυπκρός. Ἐγένετο δὲ ὀχληρότατος εἰς τοὺς γνωρίμους του, ζητῶν παρ' αὐτῶν γεύματα ὠρεάν. Συχνάζων τὰ κατώτατα τῶν πικροχρῶν καὶ ἐστιατορίων, ἔνθα ἐγένετο ἀντὶ ὀλίγων λεπτῶν, ὑπεξήρει συχνάκις τὰ χειρόμακτρα, ἄτινα μετεχειρίζετο ἀντὶ ρινομάκτρον. Συλληφθεὶς πολλάκις ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἐφυλακίζετο ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, ἀλλ' οὐδόλως ἐπτοεῖτο ἐκ τούτου, ἀφοῦ, μένων ὑπὸ κράτησιν, ἐτρέφετο δαπάνῃ τῆς κυβερνήσεως. Ἡ φιλαργυρία του εἶχε φθάσει μέχρι τοιοῦτου βαθμοῦ, ὥστε ἀπεσκοράκισε καὶ τὸ ὑποκάμισον, ὅπως ἀποφύγῃ τὴν δαπάνην τοῦ πλυσίματος· οὐδέποτε ἔφερε περιπόδι, ὅλη του δ' ἡ ἐνδυμασία συνίστατο ἐκ ζεύγους πεπαλαιωμένων ἀναξυρίδιων, ἐξ ἐπενδύτου, κομβωμένου μέχρι τοῦ λαϊμοῦ, ὅπως μὴ φαίνεται ἡ ἔλλειψις τοῦ χιτῶνος, καὶ ἐκ παμπηλαίου μαληνοῦ πύλου. Ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὰ ράκη ταῦτα, ἡ μαγία του διὰ τὴν μουσικὴν διετηρεῖτο εἴπερ ποτὲ ἀκμαία, καθίστατο δ' ἀληθὲς πληγὴ τῶν διευθυντῶν τοῦ μελοδράματος, ζητῶν ὠρεάν εἰσιτήρια τὰ ὅποια σπανίως τῷ ἤρουντο; γινώσκοντες τὸν ἀληθῆ αὐτοῦ ἔρωτα καὶ τὴν ὀρθοτάτην αὐτοῦ κρίσιν ἐπὶ πάσης μουσικῆ, παραστάσεως. Πρὸ ἐνὸς ἔτους, ἦτοι κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1883, ὁ Πέν, ὀλισθήσας ἐπὶ τοῦ πάγου, ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου βαρέως πληγεὶς καὶ ἔμενον ἀναίσθητος, μέχρι οὗ νοσοκόμος ἄμαξα μετέφερεν αὐτὸν εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ὁ ἰατρὸς ἐξετάσας αὐτὸν ἐπιμελῶς, ἔβρεν ὅτι μέρος τοῦ περιλαϊμοῦ ὁστοῦ ἐθραύσθη εἰς μικρὰ τεμάχια, καὶ ἀπεφάνθη ὅτι ἦτον ἀνάγκη, ὅπως μείνῃ ἐν τῷ νοσοκομείῳ καὶ ὑποστῇ χειρουργικὴν ἐγχείρισιν. Ἄλλως, προσέθηκεν ὁ ἰατρὸς, ἡ ζωὴ σας μέγιστον διατρέχει κίνδυνον.— Ὅχι, ὄχι, ἀπήντησεν ἐντόνως ὁ Πέν. Χρήματα δὲν ἔχω νὰ πληρώσω διὰ τὸ νοσοκομεῖον. Φέρετέ με εἰς τὴν κατοικίαν μου.

καὶ δὲν ἔχω τίποτε». Καὶ ἔδωκε τὴν διεύθυνσιν του, ἥτις ἦτο εἰς τὸ ρυπαρώτατον μέρος τῆς πόλεως. Τρεῖς ἡμέρας βραδύτερον, ὁ ἰατρός, περίεργος ὢν νὰ μάθῃ τὴν κατάστασιν τοῦ ἀσθενοῦς, ἐπεσκέφθη αὐτὸν ἐν τῇ κατοικίᾳ του, ἢ ἡ πενιχρότης ὑπερέβαινε πᾶσαν περιγραφὴν. Ἡ πληγὴ τοῦ ἀσθενοῦς ἦν σοβαρά. — Σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι θ' ἀποθάνῃς, ἂν δὲν ἔλθῃς εἰς τὸ νοσοκομεῖον νὰ ὑποστῇς ἐγγεῖρισιν. — Μπα, ἰατρέ μου, δὲν εἶναι τίποτε. Τὸ πολὺ μία ἐξάρθρωσις. Ὁ ἰατρός ἀνεχώρησε, σείων τὴν κεφαλὴν. Τρεῖς ἡμέρας παρήλθον πάλιν καὶ οὐδεὶς ἤκουσε τὸν ἐλάχιστον κρότον ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ Πέν. Ὅτε δὲ οἱ πτωχοὶ γείτονές του εἰσῆλθον ἐκ περιεργίας, ὁ Πέν ἐκεῖτο νεκρός, ἐπὶ τῆς ἐλεεινῆς αὐτοῦ κλίνης. Ἀμέσως ἤρχισαν νὰ ἐξετάζωσιν ἐπιμελῶς τὰ φορέματα, ἃ ἔφερον ἐπὶ τοῦ σώματός του, ἐλπίζοντες ν' ἀνακαλύψωσι θησαυρὸν, ἠρεύνησαν δὲ καὶ ὅλας τὰς γωνίας τοῦ δωματίου, ἀλλ' οὐδὲν ἀπολύτως εὑρον. Τοῦτο συνέβη, ὡς εἶπον, κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1885 ἔτους. Πάντες δὲ ἠρώτων τί ἔγειναν τὰ δέκα ἑκατομμύρια φράγκων. Βεβαίως ὁ Πέν οὔτε τὰ ἐδαπάνησεν οὔτε ποτὲ ἐκερδοσκόπησε. Εἰς οὐδεμίαν τῶν Τραπεζῶν τῆς Βοστώνης καὶ Νέας Ὑόρκης εὑρέθη τὸ ἐλάχιστον ποσὸν εἰς πίστιν του. Μεταξὺ τῶν καταστημάτων ἃ ἐπισκέπτετο ὁ Πέν, ἦν καὶ τὸ τοῦ Τζίκεριγκ ἐνδῶ των μεγαλειτέρων ἐργοστασιαρχῶν κλειδοκυμβάλων. Ὁ Τζίκεριγκ ἀπέκτησε προϊόντος τοῦ χρόνου μεγάλην περιουσίαν καὶ ἐπὶ τέλος ἐκτίσεν ἐνταῦθα τὸ Chistaring Hall, ἐνθα, ἐκτὸς τῆς πωλήσεως κλειδοκυμβάλων, δίδονται καὶ πολλαὶ μουσικαὶ συναυλῖαι. Φυσικῶ τῷ λόγῳ ὁ Κ. Τζίκεριγκ εἶπεν αἰετοεῖς εἰς τὴν διάθεσίν του ὠρεῶν εἰσιτήρια εἰς τὰς συναυλίας ταύτας, ὁ δὲ Πέν ἦτο ὁ κυριώτερος πελάτης του. Δὲν τῷ ἠρνεῖτο αὐτὰ ποτὲ, γινώσκων τὸν πρὸς τὴν μουσικὴν μανιώδη ἔρωτα τοῦ ρυπαροῦ φιλαργύρου. Ὅτε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πέν, πολὺς ἐγένετο λόγος, μετοξὺ τῶν πλουσίων ἐν Βοστώνῃ συγγενῶν του, τί ἐγένετο ἡ κολοσιαία κληρονομία του ὁ Κ. Τζίκεριγκ ἐνεθυμήθη ὅτι, πρὸ δεκαεπτὰ ἐτῶν, ὁ Πέν τὸν ἐπεσκέφθη εἰς τὸ

γραφεῖον του, φέρων ὀγκῶδες δέμα, ἐντὸς κοινοῦ χρωματιστοῦ βαμβακίνοῦ μανδηλίου. — Κάμῃ μοι τὴν χάριν. εἶπεν εἰς τὸν Κ. Τζίκεριγκ, νὰ τὸ θέσετε εἰς καμμίαν γωνίαν τοῦ χρηματοκιβωτίου σας. — Πολὺ καλὰ, ἀπήντησεν ὁ Τζίκεριγκ. Καὶ ἄνευ ἄλλης ἐρωτήσεως, ἤνοιξεν ὁ ἴδιος τὸ χρηματοκιβώτιον καὶ ἔθεσεν ἐντὸς αὐτοῦ τὸ δέμα τοῦ Πέν. Εἰς τὸ διάστημα τῶν δέκα ἐπομένων ἐτῶν, ὁ Πέν, ζητῶν πάντοτε ὠρεῶν εἰσιτήρια ἀπὸ τὸν Κ. Τζίκεριγκ, ἤρθε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν. — Ἔχετε πάντοτε τὸ δέμα μου εἰς τὸ χρηματοκιβώτιόν σας; — Βεβαίως. Τὸ θέλετε; Ἐκεῖ εἶναι. — Ὅχι, ἄς μὴν ἐκεῖ ὅπου εἶναι. Ἀπλῶς ἐρωτῶ. Κατὰ Φεβρουάριον λοιπὸν τοῦ ἔτους τούτου, ὁ Κ. Τζίκεριγκ εὑρισκόμενος ἐν Βοστώνῃ δι' ὑποθέσεις του, συχνάκις ἀπήντησε τοὺς συγγενεῖς τοῦ Πέν, ἀπορῶντας ἐπὶ τῇ ἐξαφανίσει τῶν χρημάτων του. Τότε πρώτην φοράν ὁ Κ. Τζίκεριγκ ἐνεθυμήθη τὸ χρωματιστὸν μανδηλίον τοῦ Πέν, μετὰ τὸ ἀγνωστον αὐτοῦ περιεχόμενον. Χωρὶς νὰ εἴπῃ εἰς οὐδένα τὸ παραμικρὸν, ἐπανῆλθεν εἰς Νέαν Ὑόρκην καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ἀνοίξας δὲ τὸ χρηματοκιβώτιον καὶ λύσας τὰς ἀκροὶς τοῦ χρωματιστοῦ μανδηλίου, εὑρον ἐντὸς αὐτοῦ εἰς ἀμερικανικὰ χαρτονομίσματα. εὐτάκτως δεδεμένα εἰς δεσμίδας, τετρακοσίας πεντήκοντα χιλιάδας δολλαρίων. ἦτοι 2.250,000 φράγκα. Ἐκτὸς τοῦ Πέν, οὐδεὶς ἐγίνωσκε τὴν ὑπαρξὴν τοῦ μεγάλου τούτου ποσοῦ, καὶ ὁ ἀμερικανικὸς τύπος ὁμοφώνως ἐπαινεῖ τὴν τιμιότητα καὶ τὴν ὑψηλόφρον τοῦ χαρακτήρος τοῦ Κ. Τζίκεριγκ ἠγνωστοποίησαντος ἀμέσως εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἀποθανόντος τὴν ἀνέλπιστον ἀνακάλυψιν τοῦ θησαυροῦ. Καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ βεβαιούται προσέτι ὅτι μόνος ὁ Κ. Τζίκεριγκ εἶπεν ὅτι τὸ δέμα περιέχει χρήματα, πρὶν προχωρήσει περαιτέρω, προσεκάλεσε δύο φίλους του καὶ ἐνώπιον αὐτῶν ἐγένετο τὸ μέτρημα τῶν χρημάτων καὶ ὑπεγράφη ἐπίτηδες πρακτικόν. Αἱ ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες περιέχουσι σχοινοτενῆ ἀφήρησιν περὶ τοῦ ἀληθῶς παραδόξου τούτου ἐπεισοδίου, διότι τὸ πρᾶγμα ἐκρατήθη μυστικὸν μέχρι τοῦδε. Ἀλλ' ἐπειδὴ Ἀμερικανὸς τις φίλος τοῦ Πέν

διατείνεται ὅτι οὗτος κατέστησεν αὐτὸν κληρονόμον του, καὶ ὅτι ὁ Πέν ἀφῆκε βεβαίως κάπου διαθέτην, ἢ ὑπόθεσις εἶναι ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, ἀλλὰ πᾶσα πιθανότης ὑπάρχει ὅτι ἡ ἀπόφασις ἔσεται ὑπὲρ τῶν συγγενῶν τοῦ ἀποδιδαντος ἑκατομμυριούχου ἐπαίτου.

Ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, τῆν 9/21 Δεκ 1886.

Δ. Ν. ΜΠΟΤΛΗΣ

Ὅτι ἡ πολυτέλεια ἐξωθεῖ πολλὰκις καὶ ἰδίως τὸ νοναικεῖον φύλον εἰς ἀποτρόπαια ἐγκλήματα καὶ ἐλέγθη, μαρτυρεῖται δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ ἐπισημοῦ ἐπεισοδίου ὅπερ ἐσχάτως συνέβη ἐν Θεσσαλονίκῃ. Γυνὴ τις ἐπεθύμει νὰ ἔχη καὶ αὐτὰ «καπέλλο τῆς μόδας» καὶ ἐπειδὴ ὁ σύζυγός της ἀνθρώπος μόνος ἀποζῶν ἐκ τῆς ἐργασίας ἐνεθνήκετο, αὕτη ἐπώλησε τὸν «τέντζερ» τῆς οἰκίας καὶ διὰ τοῦ προϊόντος τῆς πωλήσεως ἀπέλασε τὸ ποθοῦμενον. Ὁ σύζυγός της ὅμως ἀνακάλυψας τὸ ἔσπερας τὸ «καπέλλο», ἀμέσως μὲν οὐδὲν εἶπεν, κατόπιν ὅμως κρυφίως ἐξέσχισε τὸ «καπέλλο» καὶ οὕτως ἔχον τὸ ἔθληκεν εἰς τὴν ἑσπέραν. Ἄς φαντασθῇ νῦν ἕκαστος τὰς κρυφὰς καὶ ὀδυρμύδας τοῦ κομψοπροποῦς γυναικοῦ, ὅταν τὴν ἐπιούσαν θέλον νὰ θωπεύσῃ τὸ ἴνδαγμα τοῦ πόθου τῆς εὔρεν αὐτὸ κομματοπρασμένον. Γεῖτων γυνὴ ἀκούσασα τοὺς ὀδυρμούς καὶ οἰονεῖ παρηγορούσα τὴν ὀδυρομένην τῇ εἶπεν: «Ἐὰν τὴν εἰς τὴν θέσιν σου θὰ ἐφαρμάκωνα τὸν ἀνδρα μου». ἤρσεν ἡ συμβουλή καὶ ἀμέσως τὸ γυναικὸν σπεύδει παρὰ τῷ ἀχτάρῃ ὅπως ἀγοράσῃ σιγητήριον, ὅπερ καὶ κατώρθωσε, καίτοι τοῦ ἀχτάρῃ ἀρνούμενον τὸ πρῶτον. Εὐτυχῶς ὅμως ὁ σύζυγός ἀγνωστον πᾶς ἐμυρίσθη τὸ πρᾶγμα. Ἦν ἐπιούσαν ἡ καλὴ του παρατίθησι λαμπρὸν ἔσθημα συνήθως τὸ ἀνδρογόνον ἔτρωγεν ἀπὸ εἰς πινακίου, τὴν ἡμέραν ὅμως ἐκείνην τὰ πινακία ἦσαν δύο ἠρώτησεν ὁ σύζυγός της τὴν αἰτίαν καὶ ἡ γυνὴ τῷ ἐπροφασίσθη ὅτι εἶχε πόνον καὶ ὅτι οὕτω δὲν θὰ φάγῃ ἐκ τοῦ φαγητοῦ ἐκείνου. Ὁ σύζυγός ὅμως προρασιζόμενος ὅτι δὲν ἔχει ἄλλο πρὸς πρὸς τὴν γυναικὴ του νὰ τῷ φυλάξῃ τὸ φαγητὸν δι' αὔριον, ὅτε γενομένης ἀναλύ-

σεως συνελήφθη ἡ σύζυγος καὶ μετ' αὐτῆς ὁ πωλήσας τὸ δηλητηριον φαρμακοπώλης.

Ἐν Νυρεμβέργῃ ἐγένετο τελευταίως παράδοξος γάμος. Εἰς τὸν βωμόν τοῦ ὕμναίου ὠδηγήθη παράδοξον φυσιολογικὸν φαινόμενον, ἄχειρ τις κόρη, ἥτις εἶχε συνειθίσει νὰ μεταχειρίζεται λίαν ἐπιτηδείως τὸ πόδας της ἀντὶ χειρῶν. Τὸ περίεργον δὲ τοῦτο δὲ ἐνεμφεύθη αὐτὸς ὁ περιζῶν αὐτὸ καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην, ἔβλα ἐκέρδησεν οὐχὶ εὐκαταφρόνητα ποσά. Ἡ νύμφη ὑπέγραψε τὸ συμβόλαιον τοῦ γάμου διὰ τοῦ ποδός, ὁ δὲ νυμφικός δακτύλιος ἐτέθη ὑπὸ τοῦ ἱερέως εἰς τὸν τέταρτον δάκτυλον τοῦ ἀριστεροῦ ποδός.

Ἐκ λευκώματος κυρίας:

«Δι' ἡμᾶς τὰς γυναῖκας τὸ αἶσθημα τοῦ καθήκοντος δὲν ὑπάρχει. Δὲν γνωρίζομεν ἢ τὰ καθήκον τοῦ αἰσθήματος».

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΑΣΘΕΝΗΣ ΤΗ ΟΛΓΑ

ΒΑΣΙΛΙΣΣΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.

(Ἐπισκεπιτομένη τὸ Νέον Νοσοκομεῖον τῆ παραμυρῆ τοῦ νέου ἔτους.)

Πιστῶς πληροῦσα τὸ ρητὸν
 Σὺ τοῦ Εὐαγγελίου
 Εἰσῆλθες εἰς τῶν ἀσθενῶν
 Τὰς φιλανθρωποῦς κλίνας,
 Κ' ἐκ παρηγόρου στόματος,
 Ἡδέος, μελιχίου
 Ἐλπίδας αὐτοῖς ἔρριψας,
 Ὡς ἐκ φωτός ἀκτίνας.

Ἐκεῖ κ' ἐμοὶ τὸ χεῖλός Σου
 Ἀνάρωσιν ἠύχθη·
 Καὶ μετ' αὐτὴν ἔτη πολλά,
 Διὰ τὸ νέον ἔτος.
 Ἡ δὲ εὐχὴ Σου δώρημα,

Οὐράνιον, ἐχύθη
Εἰς τὴν ψυχὴν μου κ' ἔλαμψε
Κ' ἐμοὶ ἐλπὶς ἀπλέτως.

Κ' ἐγὼ Σ' ἠύχθηθην Ἄνασσα
Μὲ κεκλεισμένον στόμα,
Μὲ κίνησιν τῆς κεφαλῆς
Καὶ τῶν χειρῶν ἐπίσης
Καὶ εἶδον εἰς τὸ διαυγές
Καὶ φωτεινόν Σου ὄμμα
Ὅτ' ἠδυνήθης τὴν εὐχὴν,
Τίς ἦν, νὰ ἐνοήσης.

Τ' ἐνόησας, ὦ Ἄνασσα,
Ὅτ' εἶπεν ἡ ψυχὴ μου:
Ἔτη πολλὰ μετὰ τῶν Σῶν
Περίδοξα νὰ ζήσης,
Ἄφου καλῶς συμπληρωθῆ
Καὶ παλαιὰ εὐχὴ μου,
Ἄφου τὸν Κωνσταντῖνόν μας
ΕΚΕΙ... ἐγκαθιδρύσης.

Δὲν εἶσαι Σὺ βασίλισσα
Λαοῦ τινος τυχαίου.
Εἰς οὐρανούς ἐπλάττεσο
Ἄπο πολλῶν αἰῶνων
Τὸ κλέος ν' ἀνεγείρης Σὺ
Τεῦ κόσμου τοῦ ἀρχαίου
Πηγνύουσα ἀΐδιον
Τοῦ Τόκου Σου τὸν θρόνον.

Εἶσαι ἡ ρίζα τῆς ὀρυθῆς,
Μελλούσης νὰ καλύψῃ
Ὅλας ὁμοῦ τὰς χώρας μας,
Ἐν πάσῃ τῇ ἐκτάσει,
Ἄφου μακρὰν, μακρὰν αὐτῆς,
Πάντα ἐχθρὸν ἐκρίψῃ
Κ' ὑπ' εὐνομίαν τὸν λαὸν
Στερρῶς ἐπισκιάσῃ.

ὦ! ἔστω πάντως κραταιὸς
Ὁ ὑψηλὸς Σου οἶκος
Κ' ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ

Αὐτὸν νὰ διευθύνῃ,
Ἴνα γενῆ τοῦ μέλλοντος
Ὡς τοῦ παρόντος, κρῖκος,
Ὅπως τὸ μεγαλεῖδόν μας
Κρατῆ καὶ ἐπεκτείνῃ.

Ζάνειον Νοσοκομεῖον Πειραιῶς.

ΑΔΕΞ. Ι. ΣΑΛΒΑΤΩΡ

— 101 —

Λύσις τοῦ 11ου αἰνίγματος.

«Λεῦκος» ἦτο ὁ κτήτωρ σου
οἱ πόδες σου τὰ «ἴα»,
Τὸ ὄλον ἡ πρωτεύουσα
τῆς Κύπρου «Λευκοσία».
Λεμησσός. (Κύπρου)

M. I. E

Λύσις τοῦ 12ου αἰνίγματος.

Τρίς εἶπεν ὁ Χριστὸς ἡμῶν, τῷ Πέτρῳ μ' ἀπὸ
(νήσει,
Πρὶν ὁ Ἀλέκτωρ) ἐνυλος στὰ ὠτά σου ἡ γλῶσσα
Ἄν κόψῃτε τὴν κεφαλὴν καὶ τράχηλον συγχρόνως
«Ἐκτωρ» τῆς Τροίας μαχητῆς θὰ μὲν ἀναμῆ
(βόλις.)

Λεμησσός.

M. I. E.

ΑΙΝΙΓΜΑ 13ον

Δισύλλαβος, ἄνευ σφαιρῆς, ἄνευ ὀστέων καὶ ὕλης
Ἐν τούτοις συμβαδίζομεν, μὲ βλέπεις... ὄχι, σφάλλομαι
Δὲν εἶμαι σῶμα ὄρατον τῆς σφαιρας τῆς γῆς
Πλὴν εἶμαι παντοδύναμος, τὸν κόσμον περιβάλλω

*

Εἰς τοῦ ἀνθρώπου τὴν ὁδὸν μὲ ἔταξεν ἡ φύσις
παντοῦ εἰς πᾶσαν πρᾶξίν του εἰς ἕκαστόν του βῆμα
πλὴν καὶ ἐγὼ ὑπάγωμαι ἔς τῆς μοίρας τὰς βουλήσας
κ' ἐνίοτε ἀπόλλυμι, συντρίβομαι ὡς κύμα.

*

Οἱ ἀτυχεῖς, οἱ ἀσθενεῖς, οἱ ἐρασταὶ ὁμοίως
οἱ γεννηθέντες ἐπὶ γῆς μὲ ἔνδυμα πενίας
πρὸς μὲ ἐνατενίζουσιν. ἀόκνως, αἰωνίως
σφυρηλατοῦντες ἐπ' ἐμοῦ ἀγχυραν σωτηρίας.

*

Ἄν ἤδη ἐκ τοῦ ὄλου μου μικρὸν τι μεταβῆ
ἀπλὴν ἀναγραμμάτισιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου
χιτῶνα τότε στερεοῦ, λείου, μοὶ περιβάλλεις
τί εἶμαι; τὸ αἰσθάνεσθαι ἐκ μόνης τῆς ἀφῆς μου
Ἄλεξάνδρεια

J. THOMAS